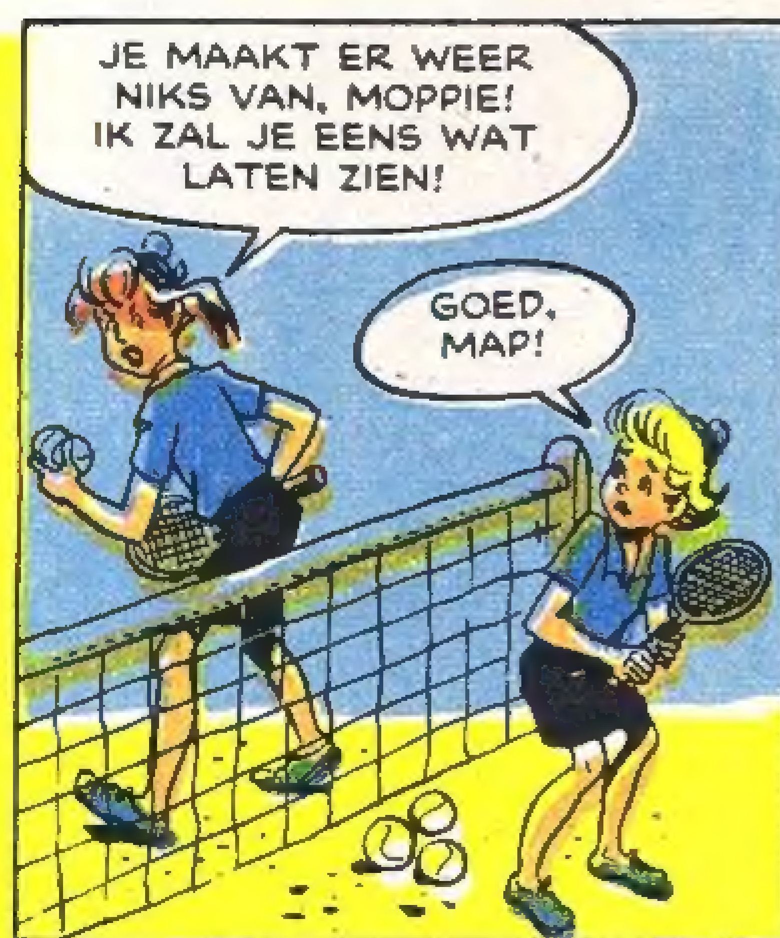
SJORS

van de Rebellenclub

30 november 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 48

Map en Moppie

De list van de schrijver

Op een dag in het jaar 1838 stapte een jonge, onbekende schrijver het kantoor van Ambrose Dupont, een van de grootste Franse uitgevers in die dagen, binnen. Dupont was slechtgemutst en ontving de schrijver met een snauw, die een meer schuchter mens meteen rechtsomkeert zou hebben doen maken. Maar de jongeman haalde rustig een manuscript te voorschijn en vroeg de uitgever of hij het wilde lezen. Eerst weigerde Dupont, maar toen de jongeman bleef aandringen, beloofde hij het in te zien. Een maand later stuurde hij het terug met de opmerking dat de schrijver het gerust in de kachel kon gooien.

Twee weken daarna verscheen de jonge schrijver opnieuw in Duponts kantoor. „Ik heb uw raad opgevolgd, meneer," zei hij. „Maar nu heb ik iets anders voor u, waar u vast en zeker belangstelling voor zult hebben. Hebt u ooit van Manzoni gehoord?"

„Dat zou ik denken," antwoordde de uitgever. „Hij is beroemd in heel Europa. Ik zou voor een van zijn boeken ieder bedrag willen geven dat men ervoor vroeg."

„Wel, meneer, dan doet het mij genoegen dat ik u de vertaling kan aanbieden van zijn nieuwste boek."

„Een boek van Manzoni?" vroeg Dupont gretig.

„Ja, een volledig boek."

„Zoudt u het een paar dagen hier willen laten, zodat ik het eens rustig kan bekijken?"

„Het spijt me, maar ik geef het niet uit handen. U zult moeten beslissen terwijl ik hier ben."

„Excuseer me een ogenblik," zei Dupont en hij ging vlug naar een aangrenzende kamer, vanwaaruit hij even later met een van zijn redacteuren terugkwam.

Samen lazen ze het eerste hoofdstuk. Van tijd tot tijd verscheen er een glimlach op hun gezicht. Op een gegeven ogenblik vroeg Dupont de jongeman: „Wat moet u voor het boek hebben?"

„Vijfentwintigduizend frank."

„Akkoord," antwoordde de uitgever.

Een contract was gauw opgesteld en ondertekend. Het manuscript ging naar de drukkerij en de uitgever was vol enthousiasme. Herhaaldelijk verklaarde hij dat dit boek beter was dan enig ander werk van Manzoni. Toen hij tenslotte een kopie van de titelpagina ontving, stond hij verbaasd dat die titel hem bekend voorkwam en dat de schrijver zich Bertrand de Born noemde.

„Wat heeft dat te betekenen?" vroeg hij nijdig aan de jongeman, die Bertrand de Born heette. „Dit is de titel van de roman van u, die ik een paar maanden geleden heb afgewezen."

„Inderdaad," erkende Bertrand de Born. „Dit is geen vertaling van een boek van Manzoni, maar mijn eigen werk, dat u weigerde uit te geven."

Dupont nam het geval van de vrolijke kant op, hij gaf de handige jongeman een hand en liet het boek op de markt verschijnen. Het werd een groot succes.

Armand en Michaela Denis trekken al filmend de wereld rond...

Luipaard op schoot!

Dit is het huis van het echtpaar Denis in Langata, Kenya.

Ergens in het hartje van Afrika, om precies te zijn in Langata, zestien kilometer van Nairobi in Kenya, staat een grote villa. Rondom die villa bevindt zich een park. In dat park staan schuren en stallen, waarin een paar honderd dieren van allerlei soort en vorm huizen. Sommige logeren hier maar tijdelijk; na een tijdje van goede verzorging gaan ze terug naar het oerwoud. Andere wonen er al jaren en zullen wel nooit meer weggaan. Een staf van inlands personeel zorgt voor hen en de dieren vinden het leven op de villa lang niet slecht. Dat is niet zo vreemd als we weten dat ze zijn opgenomen in de privé-dierentuin van Armand en Michaela Denis, het echtpaar, dat tot de beste en beroemdste dierenkenners van de wereld gerekend wordt.

Armand en Michaela Denis zijn bij miljoenen televisiekijkers en bioscoopbezoekers over de hele wereld bekend door hun films over dieren. Ze horen thuis in Langata, maar meestal zijn ze op reis om opnamen te maken voor hun films. Naast die films hebben ze ook een paar boeken geschreven, waaronder hun succesboek „Luipaard op schoot", waarvan al meer dan een miljoen exemplaren zijn verkocht. Wie zijn deze twee mensen eigenlijk en hoe is hun hobby ontstaan?

Armand is van oorsprong een Belg. Hij is geboren in de Arnoulstraat in Elsene, een voorstad van Brussel. Zijn vader was rechter. Hij had een grote liefde voor dieren. Minstens tweemaal per week trok hij er met zijn zoon op uit om een bezoek te brengen aan de dierentuin. Later verhuisde het gezin naar Antwerpen en ook daar bracht Armand heel wat uren in de dierentuin door. Tijdens de eerste wereldoorlog vluchtte de familie naar Engeland, waar Armand scheikunde ging studeren aan de universiteit van Oxford. Hij behaalde zijn diploma, maar had toen schoon genoeg van scheikunde. Hij besloot radiotechnicus te worden, maar ook dat heeft hij niet lang volgehouden. Zijn grote hobby's waren reizen en dieren en toen hij de kans kreeg, besloot hij van die hobby's zijn beroep te maken. Hij kocht fotografische apparatuur en trok de wereld in om zich toe te leggen op de dierenfotografie. Zijn eerste grote film speelde op het eiland Bali.

Michaela is geboren in India. Ze had daar achtereenvolgens baantjes als toneelspeelster, fotomodel en modeontwerpster. Ook zij hield veel van reizen en daarom besloot ze verre landen te bezoeken om ideeën op te doen voor haar ontwerpen. In de Zuidamerikaanse staat Bolivia ontmoette ze op een dag Armand, die daar juist bezig was om een film over dieren op te nemen. Ze trouwden in Potosi, de hoogst gelegen stad ter wereld, werden op hun huwelijksreis gearresteerd en opgesloten, omdat er in Bolivia juist weer eens een revolutie was uitgebroken, maar waren al gauw weer vrij toen bleek dat alles op een misverstand berustte. Sindsdien hebben ze samen tweeënveertig landen doorkruist; Michaela heeft haar modebaan opgegeven en helpt nu haar man bij het maken van films over dieren en onbekende volkeren, die op het ogenblik in zesentwintig landen vertoond worden en overal evenveel succes hebben. Armand en zijn vrouw zijn intussen Amerikaanse staatsburgers geworden.

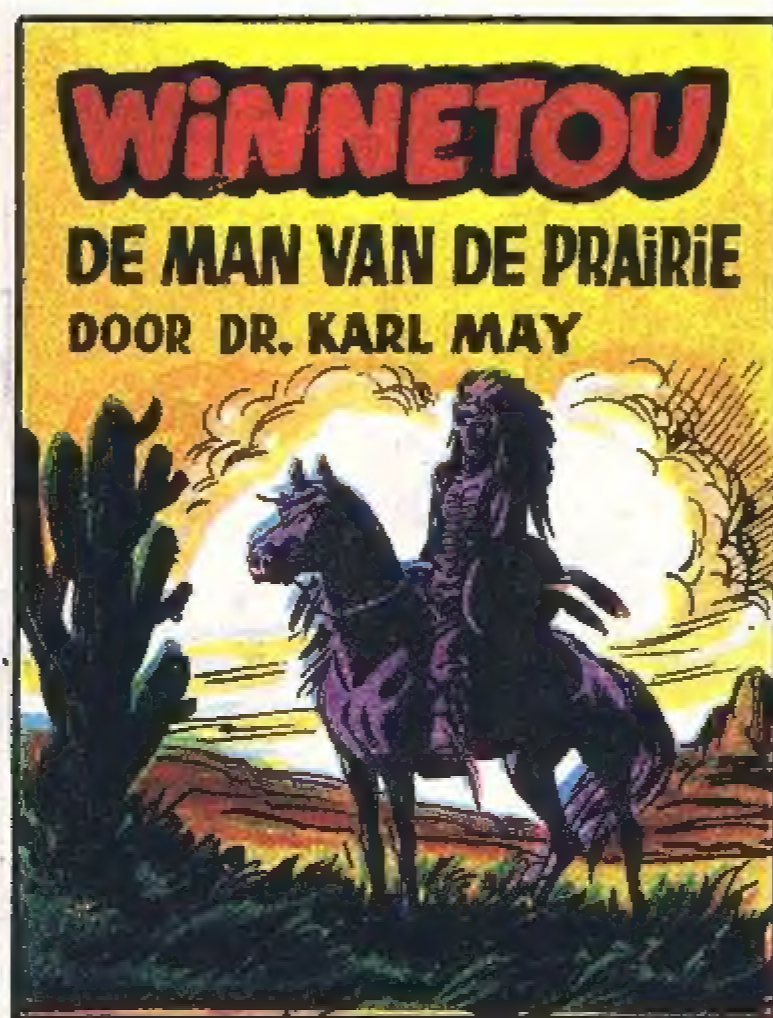
Michaela Denis met een van haar lievelingen, een Afrikaanse tijgerkat.

Als Armand en Michaela moe zijn van het reizen, rusten ze uit in hun huis in Langata, dat gebouwd is naar ontwerp van Armand. Vanaf het terras hebben ze bij helder weer een prachtig uitzicht op de besneeuwde hellingen van de Kilimanjaro. Het huis bevat onder andere ook een donkere kamer, waar Armand zelf zijn films ontwikkelt. Als Michaela hem niet helpt, is ze bezig met haar verzameling poppen in klederdracht of schrijft korte verhalen, want ze is van alle markten thuis.

Het zijn vriendelijke mensen, Armand en Michaela. Ze hebben hun hart verpand aan het oerwoud en zijn bewoners en ze voelen zich in de moderne beschaving eigenlijk niet zo goed meer thuis. Als ze voor zakelijke besprekingen zo nu en dan naar Londen of Parijs moeten, nemen ze voor de gezelligheid meestal een of meer dieren mee, want zonder dieren om zich heen kunnen ze niet meer leven. Natuurlijk maken ze dan weleens gekke dingen mee, zoals die keer toen ze in Parijs een kaketoe door de douane wilden smokkelen. De ambtenaar keek wantrouwend naar de kooi en vroeg wat erin zat. „Een duif," zei Michaela. Juist op dat ogenblik stak de kaketoe zijn kop door een gat en riep: „Hallo!"

Armand en Michaela in de dierentuin van Bristol, waar ze vriendschap sloten met Jack, een jonge orang-oetang.

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

...EN OLD SHATTERHAND GOOIT RATTLER MET ÉÉN ZWAAI TEGEN DE DICHTSTBIJZIJNDE BOOM.

DAT ZAL IK JE BETAALD ZETTEN!

ALS JE EEN VIN VERROERT, SCHIET IK JE NEER ALS EEN HOND!

OP DAT KRITIEKE OGENBLIK KLINKT EEN HOGE, DOORDRINGENDE STEM...
HOU OP!

EEN GEDRONGEN FIGUUR KOMT UIT HET KREUPELHOUT TE VOORSCHIJN.

ZIJN JULLIE GEK GEWORDEN? TWEE BLANKEN DIE ELKAAR GAAN AFSLACHTEN!

WAAR KOMT DIE GEBOCHELDE DWERG INEENS VANDAAN?
WAT KOMT U HIER DOEN?

WIJ ZIJN HIER BEZIG MET HET VERRICHTEN VAN METINGEN VOOR EEN SPOORLIJN!
DAT WILDE IK NOU NET AAN U VRAGEN!

VOOR EEN SPOORLIJN? HEBT U DEZE GROND DAN GEKOCHT?

DAAR HEBT U NIETS MEE TE MAKEN! BEMOEI U ALSTUBLIEFT MET UW EIGEN ZAKEN!

IK BEN KLEKIH-PETRA. MISSCHIEN HEBT U WELEENS VAN MIJ GEHOORD!

KLEKIH-PETRA!
DE LEERMEESTER VAN DE ROODHUIDEN!
DE BLANKE VADER!

JA, EN IK BEN NIET ALLEEN. KIJK, DAAR ZIJN INTSHU-TSHUNA, HET OPPERHOOFD DER APACHEN, EN WINNETOU, ZIJN ZOON!

TWEE INDRUKWEKKENDE INDIANENGESTALTEN KOMEN UIT HET BOS TE VOORSCHIJN.

MIJN BLANKE BROEDER HEEFT GOED GESPROKEN; DIT GRONDGEBIED BEHOORT AAN DE APACHEN!
ARRANZ 63

ONZE OPDRACHTGEVERS HEBBEN ONS EEN BEPAALDE TAAK TE VERVULLEN GEGEVEN. DAARVAN MOGEN WIJ NIET AFWIJKEN!

IK, OPPERHOOFD DER APACHEN EN EIGENAAR VAN DEZE GRONDEN, BEVEEL U ONMIDDELLIJK VANHIER WEG TE TREKKEN!

ALS DAT NIET GEBEURT, ZAL IK MORGEN BIJ HET ONDERGAAN VAN DE ZON DE STRIJDBIJL TEGEN U OPNEMEN! IK HEB GEZEGD! HOWGH!

SMERIGE RODE HONDEN! VOOR DIE BRUTALITEIT ZULLEN JULLIE BOETEN!
PAS OP, WINNETOU!

Naar vreemde landen

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE THISBE, BEZATEN ENIGE PAPIEREN, WAARUIT BLEEK, DAT DE REDER PROUST KAPITEIN SELBY HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN OM DE SCHADEVERGOEDING TE KRIJGEN. JOE KREEG TIJDELIJK VAN MARTIN HAMILTON EEN BAAN ALS OESTEROPENER, WAARMEE HIJ ZICH DE JALOEZIE VAN DE KANAKA MOTU SANDERS OP DE HALS HAALDE.

HIER ZIJN GEEN PARELOESTERS MEER. LATEN WE VERDER OP GAAN!

IK VIND DIT LEUK WERK.

JOE, DIE NIET GEMERKT HAD DAT SANDERS EEN PAREL IN ZIJN ZAK STOPTE, BEGON DE OESTERS TE OPENEN. HIJ WAS BLIJ TOEN DE KANAKA NAAR DE ANDERE KANT VAN DE BOOT GING, WANT HIJ VOELDE DAT DE MAN HEM HAATTE.

IK MOET ME VOORGOED VAN DIE BLANKE JONGEN ZIEN TE ONTDOEN. ANDERS KAN IK GEEN PARELS MEER STELEN.

SANDERS HAD HET TOUW, WAARMEE HET ZEIL WERD VASTGEHOUDEN, HALF DOORGESNEDEN. IEDER OGENBLIK KON DE ZWARE GIEK NU LOSSCHIETEN...

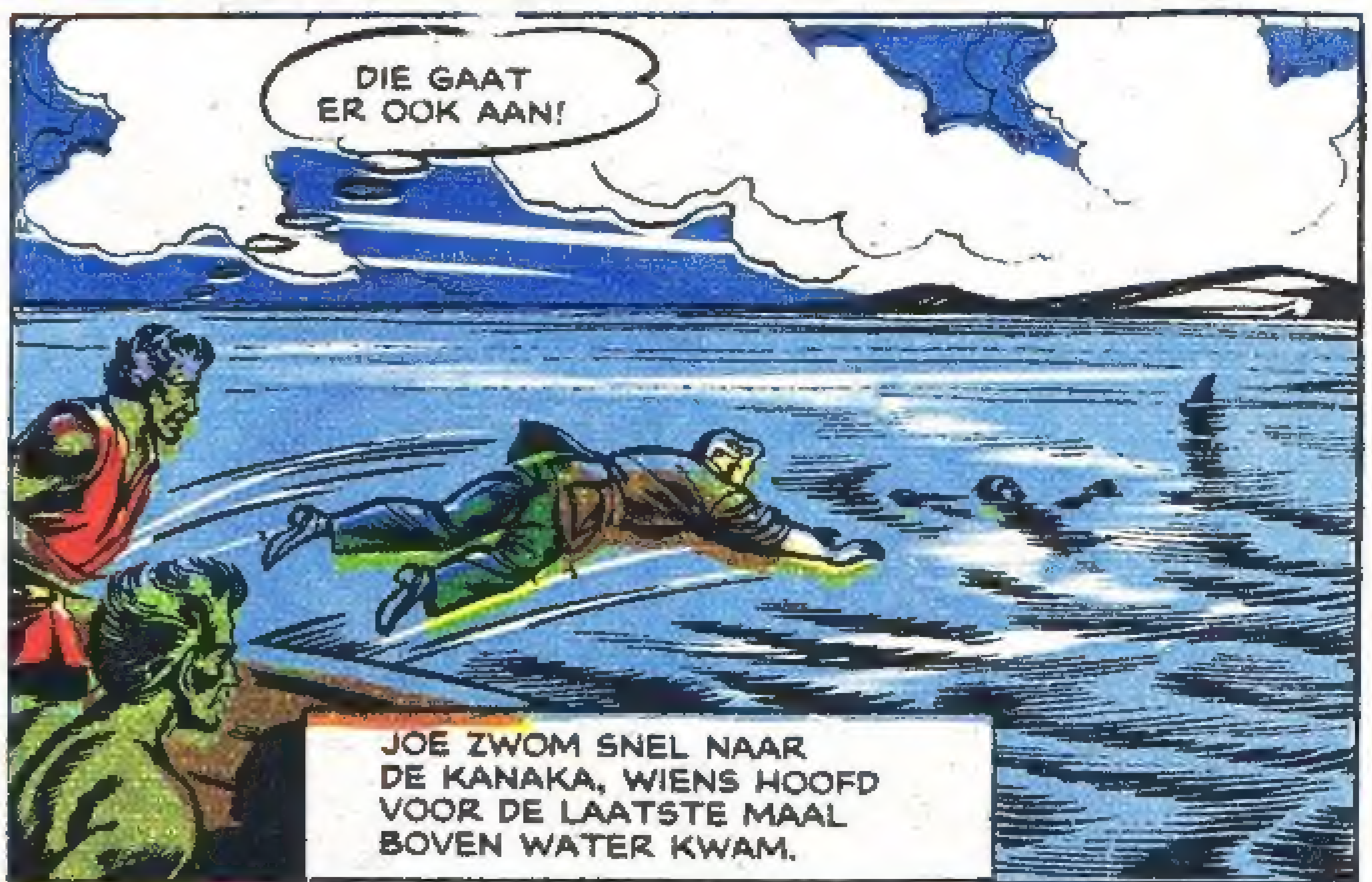

JOE WIST, DAT DE MEESTE KANAKA'S KONDEN ZWEMMEN ALS EEN VIS. TOEN HIJ ZAG, DAT MALUA'S HOOFD LANGZAAM ONDER WATER VERDWEEN, BEGREEP HIJ, DAT DE MAN DOOR DE GIEK BEWUSTELOOS GESLAGEN WAS. PLOTSELING BEMERKTE HIJ DE STAARTVIN VAN EEN HAAI, DIE SNEL NADERBIJ KWAM.

DE ENIGE, DIE NIET BLIJ SCHEEN TE ZIJN, WAS SANDERS. ER WAS IETS IN HET GEDRAG VAN DE MAN, DAT JOE ACHTERDOCHTIG MAAKTE. LANGZAAM LIEP HIJ NAAR DE ACHTERKANT VAN DE BOOT EN BEKEEK DAAR AANDACHTIG DE GIEK EN HET TOUW.

JOE VERTELDE NIET, HOE HIJ MALUA HAD GERED EN DAT HIJ VERMOEDDE, DAT SANDERS HEM HAD WILLEN DODEN, WANT HIJ WILDE JOAN NIET ONGERUST MAKEN. MAAR HIJ BESLOOT IN HET VERVOLG EEN OOGJE OP DE GEMENE KANAKA TE HOUDEN.

ER LAG EEN BEZORGDE UITDRUKKING OP MARTIN HAMILTONS GEZICHT, TERWIJL HIJ OP MOTU SANDERS WACHTTE. ZOU HIJ JOE TOCH VERKEERD BEOORDEELD HEBBEN? ZOU SANDERS HET GEDAAN HEBBEN OM ZIJN BAAN TE BEHOUDEN? HIJ BESLOOT ZIJN TOEVLUCHT TE NEMEN TOT EEN LIST OM ACHTER DE WAARHEID TE KOMEN.

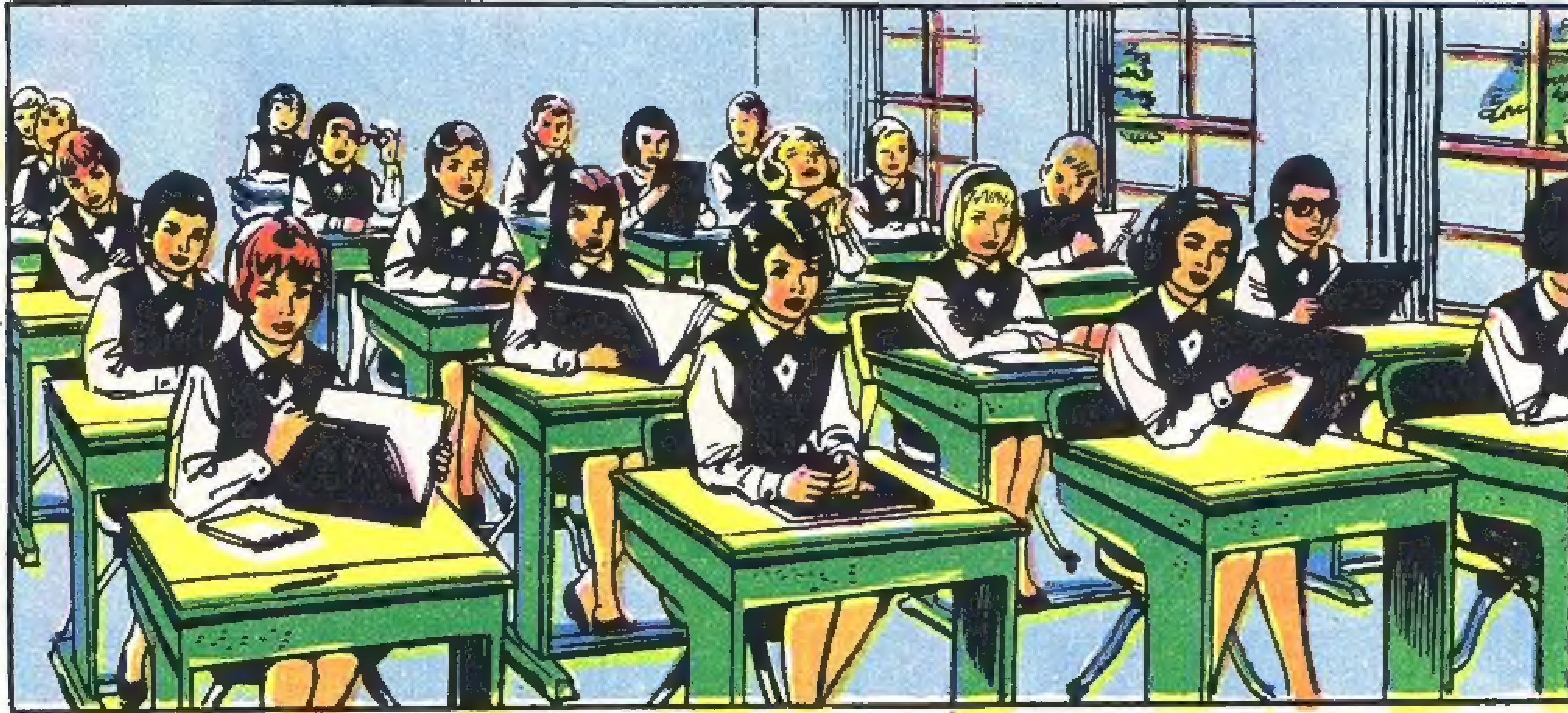

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Op de Edelweiss-school ging alles weer zijn normale gangetje. . .

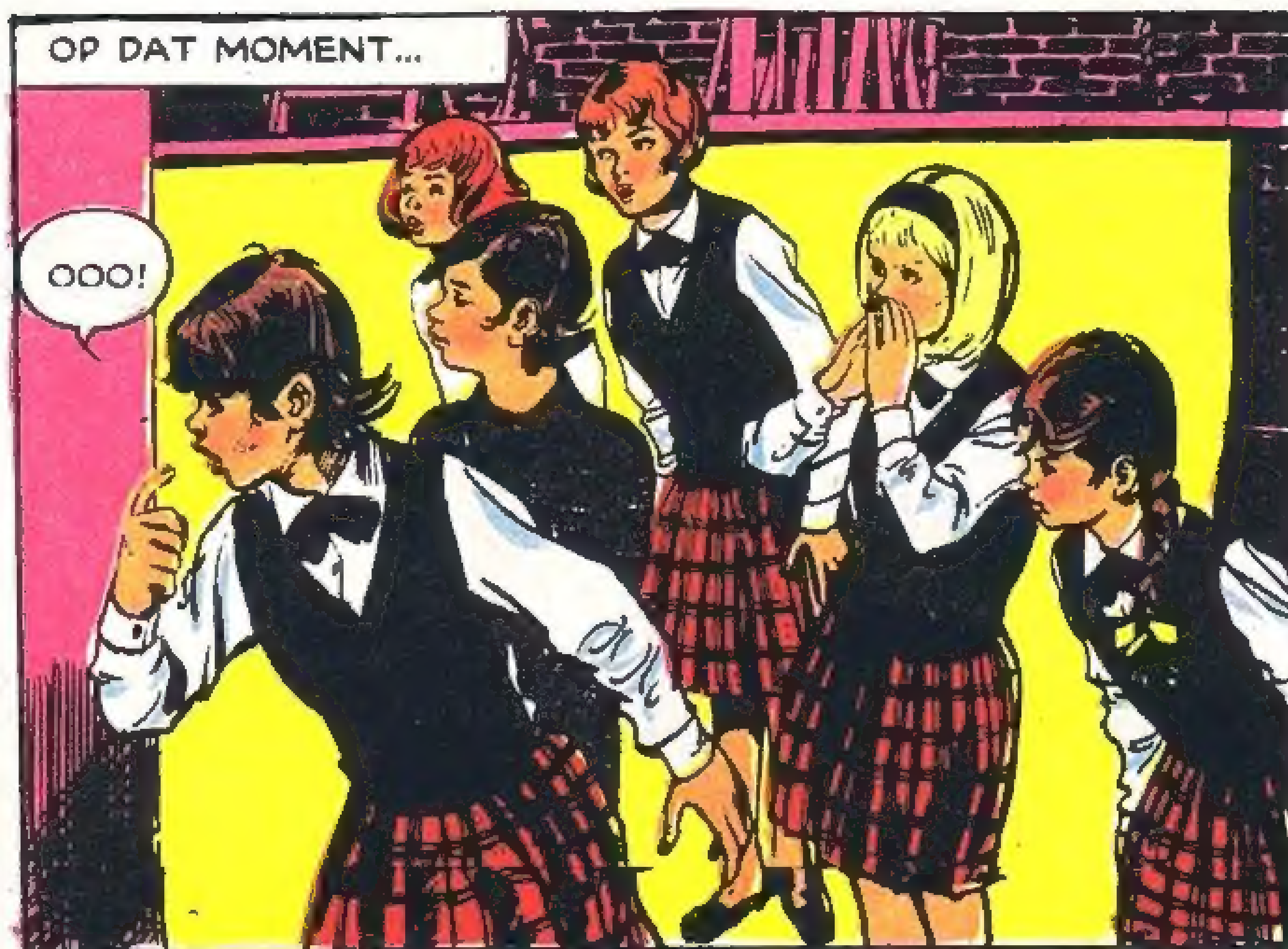

...DIANA SENDORT, ONZE NIEUWE LEERLINGE, DIE...

OP DAT MOMENT...
OOO!

JUFFROUW JUDITH, IK HOOP DAT JE DIANA ZULT LATEN ZIEN DAT JE EVEN GOED BENT IN HET STUDEREN ALS IN HET TONEELSPELEN!

IK... EH... WIJ LATEN DIANA DE SCHOOL ZIEN!

DAT WAS JUFFROUW REBECCA. ZE IS HÉÉL MAGER EN HÉÉL STRENG!

EN ZE DUIKT ALTIJD OP ALS JE HAAR NIET VERWACHT!

HOE VINDEN JULLIE DIE NIEUWE?
AFSCHUWELIJK SAAI!

ZE DOET OF ZE MIJLENVER BOVEN ONS VERHEVEN IS!
ACH, ZE IS NATUURLIJK VERLEGEN!

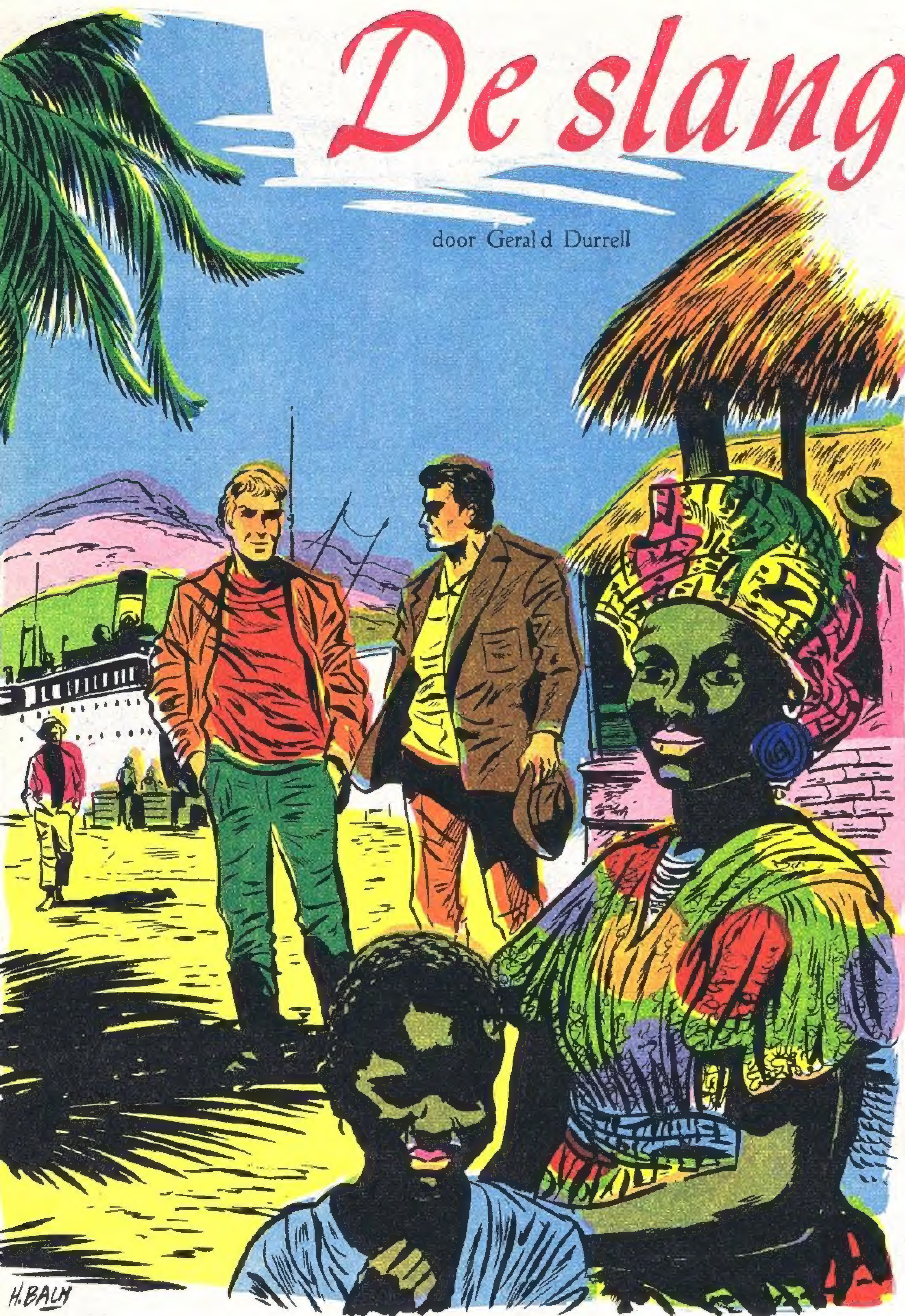

STILTE ALSJEBLIEFT! IK WIL IETS ZEGGEN!

MIJ BEST, ALS JE MAAR NIET GAAT ZINGEN!
creal presse

IK VIND DAT WE DIE NIEUWE MAAR EENS FLINK VOOR DE GEK MOETEN HOUDEN!
WAT WAREN DE VRIENDINNEN VAN PLAN?

De slangenkuil

door Gerald Durrell

Als mensen horen wat mijn beroep is, dan willen ze altijd dat ik hun avonturen vertel die ik op mijn reizen door de jungle heb meegemaakt. Het helpt me niets of ik al zeg, dat het leven van een dierenvanger ook zijn saaie ogenblikken kent en dat het niet altijd even opwindend is als men wel denkt; ik móét en ik zál een serie bloedstollende verhalen opdissen, eerder is men niet tevreden. Een van de verhalen, waarmee ik altijd veel succes heb, is het volgende.

Toen ik op een keer op weg was van Engeland naar West-Afrika, kwam ik op de boot in contact met een jonge Ier, die MacTootle heette en ging werken op een bananenplantage in Kameroen. Hij vertelde me dat dit de eerste keer was dat hij buiten Engeland kwam en hij was er heilig van overtuigd, dat Afrika het gevaarlijkste land was dat je je maar denken kon. Hij bleek onder andere doodsbang te zijn voor slangen en hij scheen te verwachten dat er minstens een paar honderd van de gevaarlijkste exemplaren op de steiger op hem lagen te wachten. Om hem wat op te vrolijken zei ik hem, dat ik in de vele maanden die ik voordien in de wildernis had doorgebracht, op de kop af vijf slangen had gezien en dat die vijf niet wisten hóé snel ze moesten vluchten toen ze mij zagen. Hij vroeg me of het vangen van slangen gevaarlijk was; ik antwoordde dat de meeste slangen heel gemakkelijk te vangen zijn als je hun gewoonten maar kent en vooral niet in paniek raakt. MacTootle scheen door deze woorden iets van zijn angst verloren te hebben. Toen we afscheid namen beloofde hij dat hij me voor ik weer terug zou gaan naar Engeland, een paar bijzondere exemplaren zou bezorgen. Ik bedankte hem bij voorbaat en vergat hem nog datzelfde ogenblik.

Vijf maanden later was ik klaar voor de terugtocht naar Engeland. Ik had ongeveer tweehonderd dieren gevangen, variërend van sprinkhanen tot chimpansees. Op de avond voor de dag dat mijn schip zou vertrekken stopte er in mijn kamp een vrachtauto. Ik ging kijken en zag de jonge Ier — MacTootle — in gezelschap van een paar vrienden uitstappen. MacTootle kwam op mij af en vertelde enthousiast dat hij me de slangen kwam brengen, die hij me beloofd had. Op de plantage waar hij werkte had hij een kuil ontdekt, die vroeger gebruikt was voor de bevloeiing, maar nu droog stond. De slangen die hij gevangen had, had hij in die kuil gedaan. Ze waren voor mij, maar ik moest ze er wel zelf uithalen...

Hij was zó enthousiast en zó vriendelijk, dat ik het hart niet had hem aan het verstand te brengen dat 's avonds om elf uur afdalen in een kuil vol met slangen mij nu niet direct een lolletje leek. Bovendien begreep ik dat hij tegenover zijn vrienden flink had opgeschept over mijn kwaliteiten en dat hij hen speciaal had meegebracht om hun te laten zien hoe ik slangen ving. Met lood in mijn schoenen, maar gedwongen door de omstandigheden zei ik daarom dat ik mee zou gaan en de slangen zou vangen. Zelden heb ik van een beslissing zóveel spijt gehad...

Ik haalde uit mijn tent een grote zak van canvas, die ik wel meer gebruikte voor het vangen van slangen, en een stok met aan het ene uiteinde een metalen vork. Daarmee gewapend klom ik in de gereedstaande vrachtauto en daar gingen we.

Om half twaalf kwamen we bij de bungalow van mijn vriend aan. Voordat we van daar uit te voet de plantage op zouden gaan, besloten we iets te drinken.

„U hebt zeker wel flink wat touw nodig, hè?" zei MacTootle.

„Touw?" vroeg ik. „Waarvoor?"

„Nou, om langs af te dalen in de kuil."

Ik ben niet bang uitgevallen, maar nu voelde ik toch een rare kriebel in mijn maagstreek opkomen. Ik vroeg of ze me de bewuste kuil eens wilden beschrijven. Hij bleek ongeveer drie meter breed en vier meter diep te zijn. Iedereen beweerde dat ik onmogelijk zonder touw naar beneden kon. Ter-

wijl MacTootle op zoek ging naar touwen (waarvan ik vurig hoopte dat hij ze niet zou kunnen vinden), schonk ik mezelf nog een glas in, me onderwijl afvragend hoe ik zo stom had kunnen zijn om op dit onzalige plan in te gaan. Op de grond of in bomen zijn slangen gemakkelijk te hanteren, maar een kuil vol van die beesten, waartussen je op goed geluk neerkomt, is heel iets anders. Daarna kwam de kwestie van de verlichting ter sprake en even kreeg ik weer hoop dat het hele feest niet zou doorgaan, omdat niemand van de aanwezigen in het bezit bleek van een zaklamp. Maar mijn vriend, die juist op dat ogenblik terugkwam met een rol touw, was niet van plan zich door zo'n kleinigheid van de wijs te laten brengen; hij loste alle moeilijkheden op door een grote petroleumlamp aan het uiteinde van een lang touw te binden. Hij zei dat hij zelf de lamp in de kuil zou laten zakken om mij bij te lichten. Ik bedankte hem voor zijn bereidwilligheid en hoopte vurig dat niemand het trillen van mijn stem zou opmerken.

„Geen dank, beste kerel," zei hij stralend. „Ik gun je dit pleziertje van harte, hoor. Dit is de beste lamp die ik heb en dat mag ook wel, want je zult daar beneden in de kuil een beetje licht best kunnen gebruiken."

We moesten nu nog wachten op de broer en de schoonzus van mijn vriend. Hij had hen uitgenodigd, zei hij, omdat ze waarschijnlijk nooit meer zo'n mooie kans zouden krijgen om iemand slangen te zien vangen. Hij wilde per se dat ze dit zouden meemaken.

Een half uur later liepen we met zijn achten over de stille bananenplantage. Iedereen praatte opgewekt en wie niet wist wat we gingen doen, zou hebben kunnen denken dat we op weg waren naar een familiefeestje. Opeens drong het tot me door, dat mijn kleding totaal ongeschikt was voor de slangejacht; ik droeg een dunne kakibroek en een paar zeildoeken schoenen. Het zou de slangen heel weinig moeite kosten om mij een aantal gevoelige beten toe te brengen. Maar voordat ik hierover tegen mijn vriend kon beginnen kwamen we bij de kuil, die er bij het lamplicht uit zag als een donker, bodemloos gat. Mijn vriend had me de kuil beschreven, maar hij had vergeten te vertellen dat de randen ervan bestonden uit droge, brokkelige aarde. Terwijl ik op mijn knieën naar de rand van de kuil kroop, liet mijn vriend de lamp naar beneden zakken, zodat ik kon zien wat me daar te wachten stond. Tot op dat ogenblik had ik mezelf moed ingesproken met de gedachte dat de slangen wellicht van een ongevaarlijke soort waren, maar toen de lamp vlak boven de bodem van de kuil hing, moest ik die hoop snel laten varen, want ik zag dat de bodem overdekt was met jonge Gaboonslangen, een van de gevaarlijkste soorten ter wereld.

Overdag zijn deze slangen erg sloom en traag en het kost dan weinig moeite ze te vangen, maar 's nachts, als ze op jacht gaan, zijn ze verrassend snel. De exemplaren die de kuil bevolkten waren alle ongeveer een meter lang en ze leken me klaar wakker. Ze krioelden door elkaar, hieven hun driehoekige koppen op naar de lamp, staken hun spitse tong uit en sisten luid.

Ik telde acht slangen in de kuil, maar vanwege hun schutkleur was ik er niet zeker van of mijn telling juist was. Op een gegeven ogenblik stapte mijn vriend op de rand van de kuil; het gevolg was dat een brok aarde losliet en midden tussen de reptielen viel, die hun kop ophieven en sisten dat het een lieve lust was. Iedereen om mij heen deed haastig een stap achteruit en ik vond dit een geschikt ogenblik om over mijn onvoldoende kleding te beginnen. Mijn vriend, behulpzaam als alle Ieren zijn, bood mij zijn broek aan, die van keper was gemaakt, en zijn schoenen. Voor zóveel vriendelijkheid moest ik wel zwichten en ik protesteerde dus niet. We trokken ons achter een struik terug en verwisselden van broek en schoenen. Mijn vriend was nogal groot en fors gebouwd, zodat zijn kleren mij veel te ruim waren, maar hij wees mij hoe ik het stuk broekspijp, dat ik overhad, als bescherming voor mijn enkels kon gebruiken.

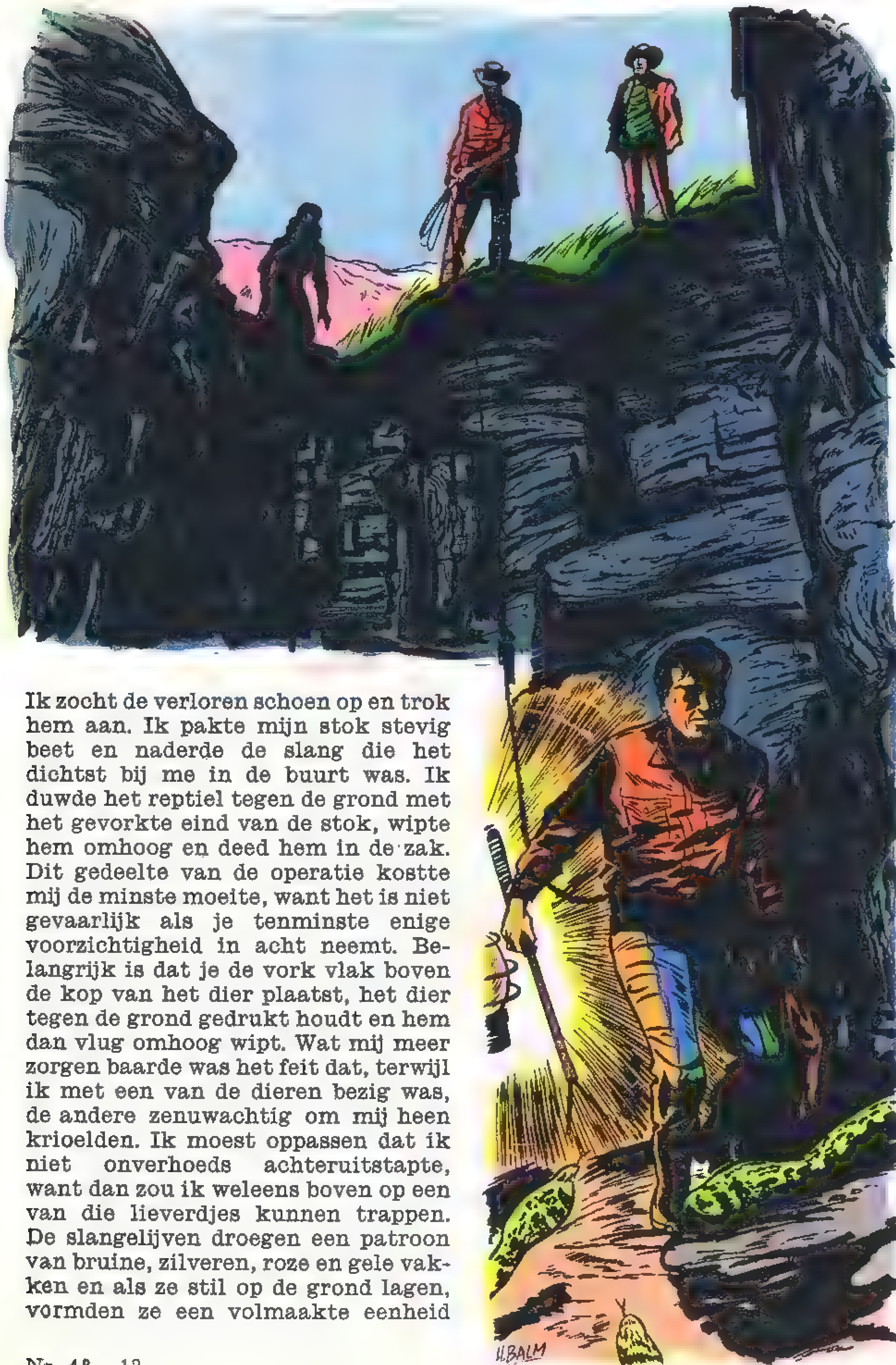
Met een draaierig gevoel in mijn maag liep ik naar de kuil. De anderen hadden er zich omheen verzameld en wachtten met spanning op de dingen die komen gingen. Ik nam een van de touwen, bond die om mijn middel en kroop naar de rand. Ik ging zitten, liet mijn benen in de kuil zakken en zocht naar een plek, waar ik enig houvast kon krijgen. Maar de randen van de kuil bleken zo brokkelig te zijn dat er steeds grote kluiten aarde naar beneden vielen, die op de bodem met een venijnig gesis werden ontvangen. Op deze manier zou ik nooit heelhuids beneden aankomen en daarom hesen mijn vrienden mij met vereende krachten boven de kuil, waarna ze mij langzaam lieten zakken. Even later keek ik naar beneden en zag dat mijn voeten zich ongeveer vijftig centimeter boven de bodem bevonden. Ik riep naar boven dat ze moesten stoppen, omdat ik eerst de bodem wilde

Op de avond voor de dag dat mijn schip zou vertrekken stopte er in mijn kamp een vrachtauto.

onderzoeken, vooral met het oog op de mogelijkheid dat er een slang recht onder mij lag. Maar er bleek daar geen slang te liggen en dus riep ik naar boven dat ze me verder konden laten zakken. Op dat ogenblik gebeurden er twee dingen tegelijk: Op de eerste plaats schoot een van mijn te grote schoenen van mijn voet en op de tweede plaats stierf de lamp, die men blijkbaar vergeten had bij te vullen, uit tot een zwak lichtje, zo iets als een gloeiende spijker. Op dat ongelukkige moment raakte ik met mijn blote voet de grond en ik geloof niet dat ik ooit in mijn leven zó bang ben geweest.

Doodstil en transpirerend over mijn hele lichaam stond ik in de kuil, terwijl ze de lamp haastig naar boven haalden om hem bij te vullen. Wat was ik blij toen ik hem eindelijk weer zag verschijnen. Nu de kuil weer helder verlicht was kreeg ik meer moed.

Ik zocht de verloren schoen op en trok hem aan. Ik pakte mijn stok stevig beet en naderde de slang die het dichtst bij me in de buurt was. Ik duwde het reptiel tegen de grond met het gevorkte eind van de stok, wipte hem omhoog en deed hem in de zak. Dit gedeelte van de operatie kostte mij de minste moeite, want het is niet gevaarlijk als je tenminste enige voorzichtigheid in acht neemt. Belangrijk is dat je de vork vlak boven de kop van het dier plaatst, het dier tegen de grond gedrukt houdt en hem dan vlug omhoog wipt. Wat mij meer zorgen baarde was het feit dat, terwijl ik met een van de dieren bezig was, de andere zenuwachtig om mij heen krioelden. Ik moest oppassen dat ik niet onverhoeds achteruitstapte, want dan zou ik weleens boven op een van die lieverdjes kunnen trappen. De slangelijven droegen een patroon van bruine, zilveren, roze en gele vakken en als ze stil op de grond lagen, vormden ze een volmaakte eenheid met hun omgeving, zodat je ze heel moeilijk kon onderscheiden. Telkens als ik er een tegen de grond duwde, begon deze onbedaarlijk te sissen, waarop al zijn soortgenoten hem bijvielen — alles bij elkaar een angstaanjagend geluid.

Ondanks alles vlotte het werk aardig, maar op een gegeven ogenblik schrok ik toch geweldig, want terwijl ik een slang tegen de grond gedrukt hield met de bedoeling hem in de zak te wippen, klonk er vlak bij mijn linkeroor een doordringend gesis. Bliksemsnel kwam ik uit mijn gebukte houding overeind en tot mijn ontzetting keek ik recht in twee zilverkleurige ogen, die hoogstens een paar centimeter van de mijne verwijderd waren. Gelukkig kon ik ook dit dier, dat half tegen de wand van de kuil was opgekropen, nog op tijd onder mijn vork en in de zak krijgen.

Over het geheel genomen waren de slangen even bang voor mij als ik het was voor hen en ze probeerden daarom zo ver mogelijk uit mijn buurt te blijven. Pas als ik ze in het nauw gedreven had en mijn vork hanteerde om hen te vangen, begonnen ze uit alle macht tegenstand te bieden. Meestal beten ze dan verwoed in de vork van de stok, maar omdat deze van ijzer was, bereikten ze er niets mee. Eén exemplaar echter bleek handiger te zijn; hij beet niet in de vork, maar in de stok, die van hout was. Ik probeerde hem eraf te schudden, maar hij hield zich zo krampachtig vast, dat ik hem helemaal van de grond kon lichten. Ik schudde de stok verwoed heen en weer en dat had eindelijk succes. Het dier liet los, zeilde door de kuil, kwam tegen de wand terecht en viel toen op de grond, waar hij sissend bleef liggen. Toen ik vervolgens opnieuw met mijn stok op hem afkwam, had hij er geen belangstelling meer voor en dus kon ik hem gemakkelijk vangen.

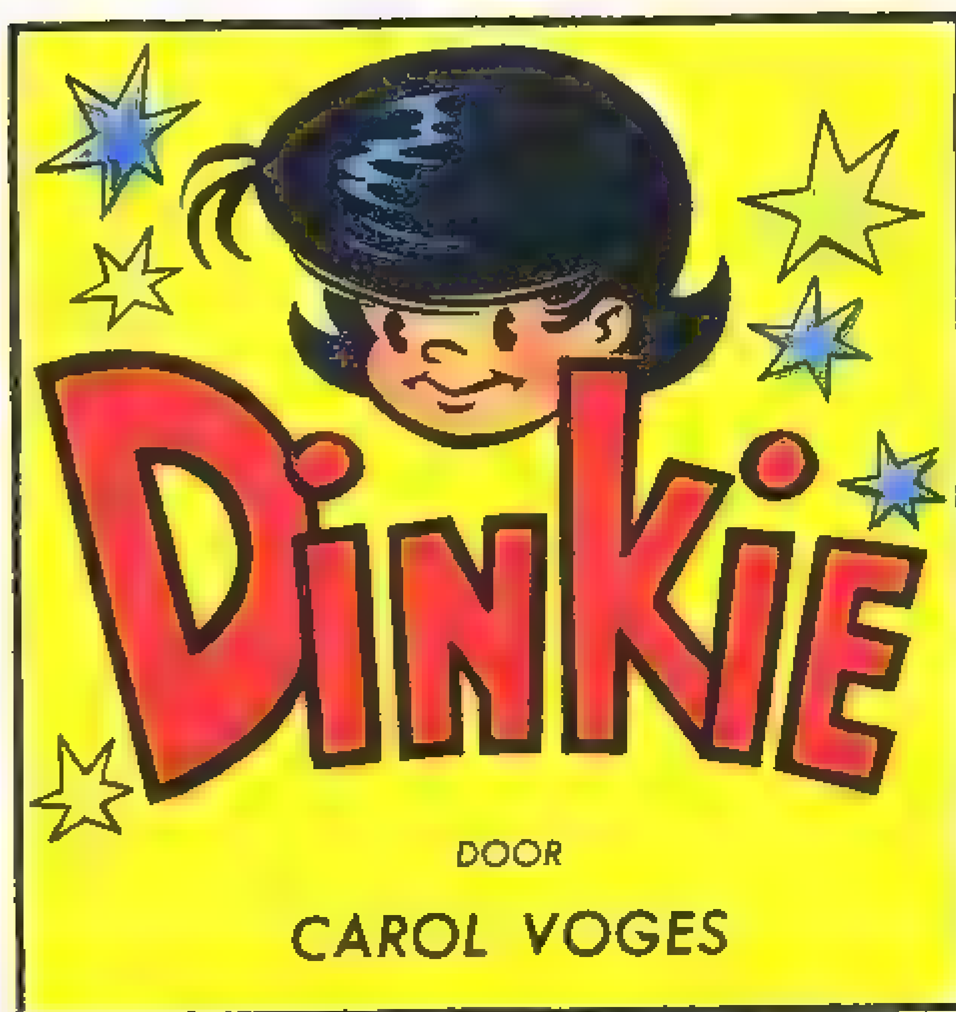
Ik had nu ongeveer een half uur in de kuil doorgebracht en in die tijd had ik twaalf Gaboonslangen gevangen. Ik kon met geen mogelijkheid zeggen of ik ze allemaal te pakken had of dat er nog een paar in vrijheid waren, maar van de andere kant had ik heel weinig zin om het noodlot nog langer te tarten. Tot nu toe was alles goed gegaan, ik moest nu maar snel vertrekken. Ik riep naar boven, waarna mijn kennissen mij ophesen. Enkele minuten later stond ik op de rand van de kuil, moe, vuil en bezweet. In mijn rechterhand had ik de zak met de twaalf luidkeels protesterende slangen.

„Nou," zei mijn Ierse vriend triomfantelijk, terwijl ik nog naar adem stond te happen, „wat heb ik je gezegd? Zijn het niet een stel prachtige exemplaren?"

Ik knikte alleen maar; praten kon ik niet. Ik ging op de grond zitten, stak een sigaret op en probeerde het trillen van mijn handen te laten ophouden. Nu het gevaar voorbij was, besefte ik duidelijker dan ooit, dat ik ten eerste ongelooflijk stom was geweest om zo maar in een slangenkuil af te dalen en dat ik ten tweede onbegrijpelijk veel geluk had gehad dat ik er levend en ongedeerd uitgekomen was. Toen ik eindelijk weer een beetje bij mijn positieven gekomen was, keek ik om me heen en ontdekte dat een van ons groepje verdwenen was.

„Waar is je broer gebleven?" vroeg ik aan mijn vriend.

„O die," zei MacTootle met een begrijpend lachje. „Hij kon het niet langer aanzien, hij werd er helemaal naar van. Hij wacht een eindje verder op ons. U moet het hem maar niet kwalijk nemen, hij kon er eenvoudig niet meer tegen. Tussen ons gezegd: wij hebben ook menig zweetdruppeltje laten vallen toen we u daar tussen die gevaarlijke reptielen zagen staan, hoor. En als het nog wat langer geduurd had, wie weet waren wij dan ook aan de haal gegaan. Man, man, wat hebt u een moed!"

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

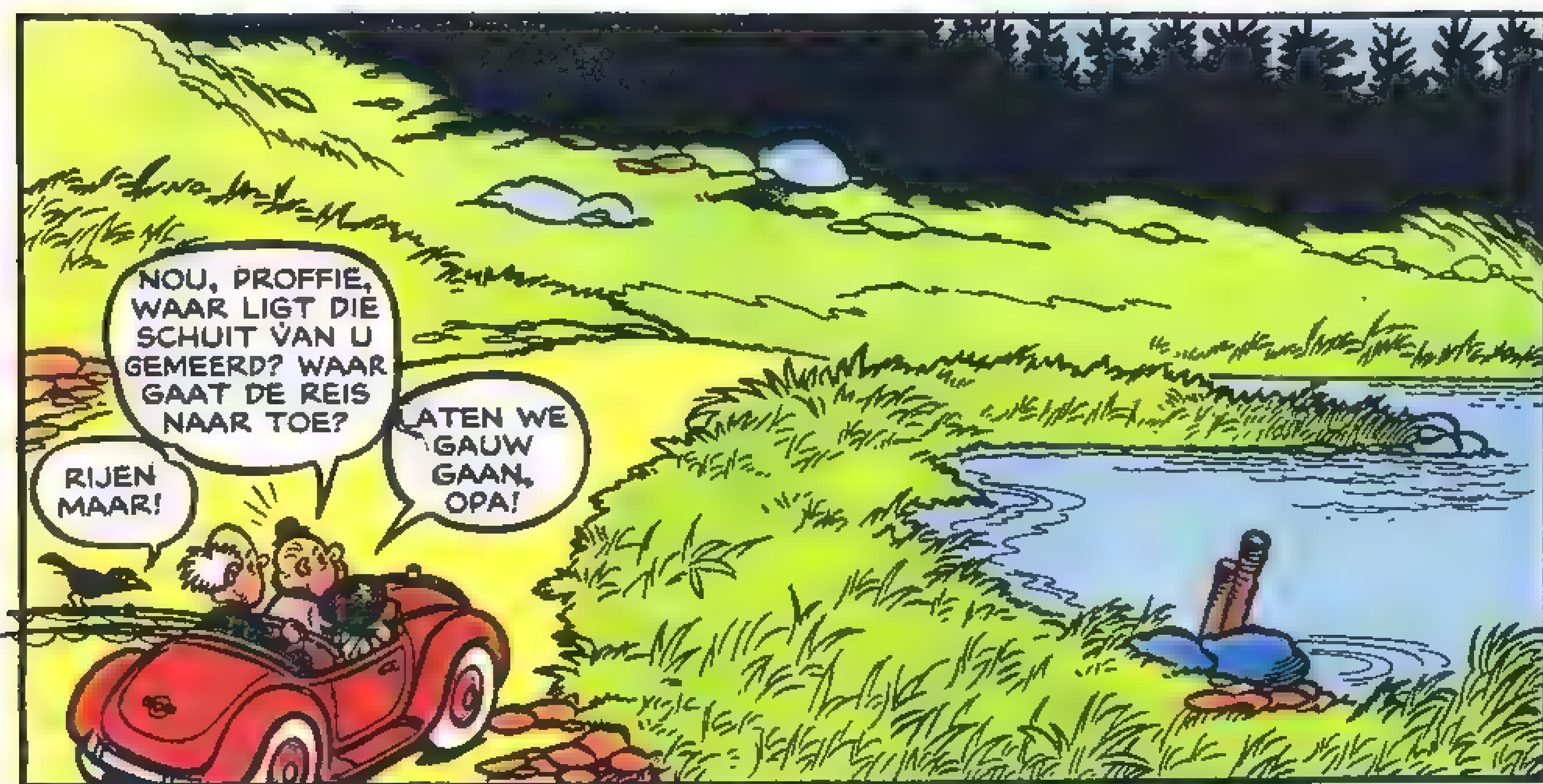

BEN BONKERT WAS VAN AL MIJN PLANNEN OM DE SCHAT OP TE DUIKEN OP DE HOOGTE. SAMEN HADDEN WE IN HET GEHEIM DE TEKENINGEN VAN MIJN DUIKBOOT UITGEWERKT. EN NU HEEFT HIJ MIJ BEDROGEN!

NADAT DE BOEVEN MIJ HADDEN GEBONDEN, HAALDEN ZE MIJN STUDEERKAMER OVERHOOP. WAT EEN SCHURKEN!

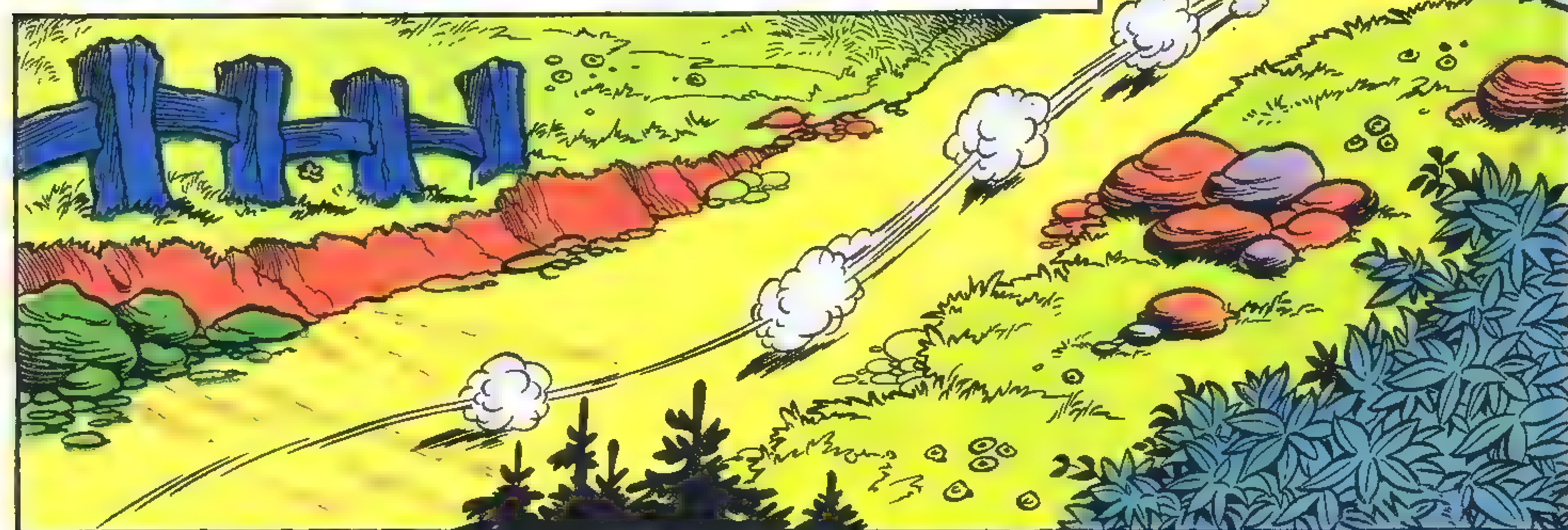

ACH, ACH! WIE HAD DAT VAN BEN BONKERT GEDACHT! EEN STEUNPILAAR VAN DE WETENSCHAP IS NU DE AANVOERDER VAN EEN DIEVENBENDE GEWORDEN! NIET TE GELOVEN!

MET TREUREN SCHIETEN WE NIET OP, PROFESSOR. WE MOETEN REDDEN WAT ER TE REDDEN VALT! KOM, WE GAAN BEN BONKERT ACHTERNA!
KOM, KOM, PROF! KOP OP!

PROFESSOR PIECKER GING VLUG EEN KOFFERTJE PAKKEN EN DEED DE DEUREN VAN ZIJN HUIS STEVIG OP SLOT. TOEN HOLDEN ZE MET EEN VAART DOOR HET BOS NAAR DE AUTO BIJ HET MEER.
KOP OP, PROF!

NOU, PROFFIE, WAAR LIGT DIE SCHUIT VAN U GEMEERD? WAAR GAAT DE REIS NAAR TOE?
LATEN WE GAUW GAAN, OPA!
RIJEN MAAR!

VRIENDEN, WE MOETEN KOERS ZETTEN NAAR HET NOORDEN! WE GAAN NAAR DE KUST, WAAR DE ZEE BRUIST EN DE MEEUWEN KRIJSEN.
HA, DAN KAN IK EINDELIJK WEER EENS WAT GAAN VISSEN!
ALS WE MAAR NIET ACHTER HET NET VISSEN!

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

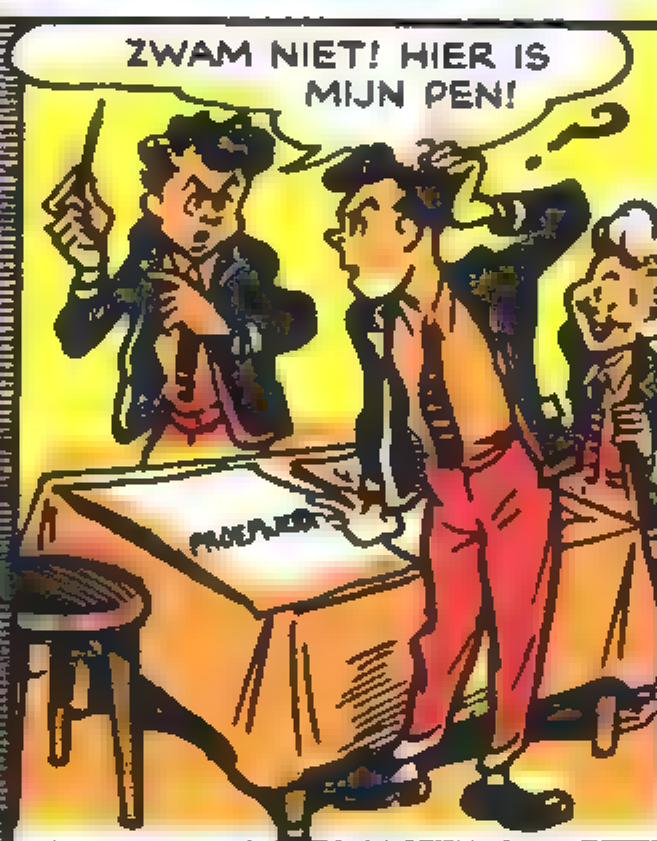

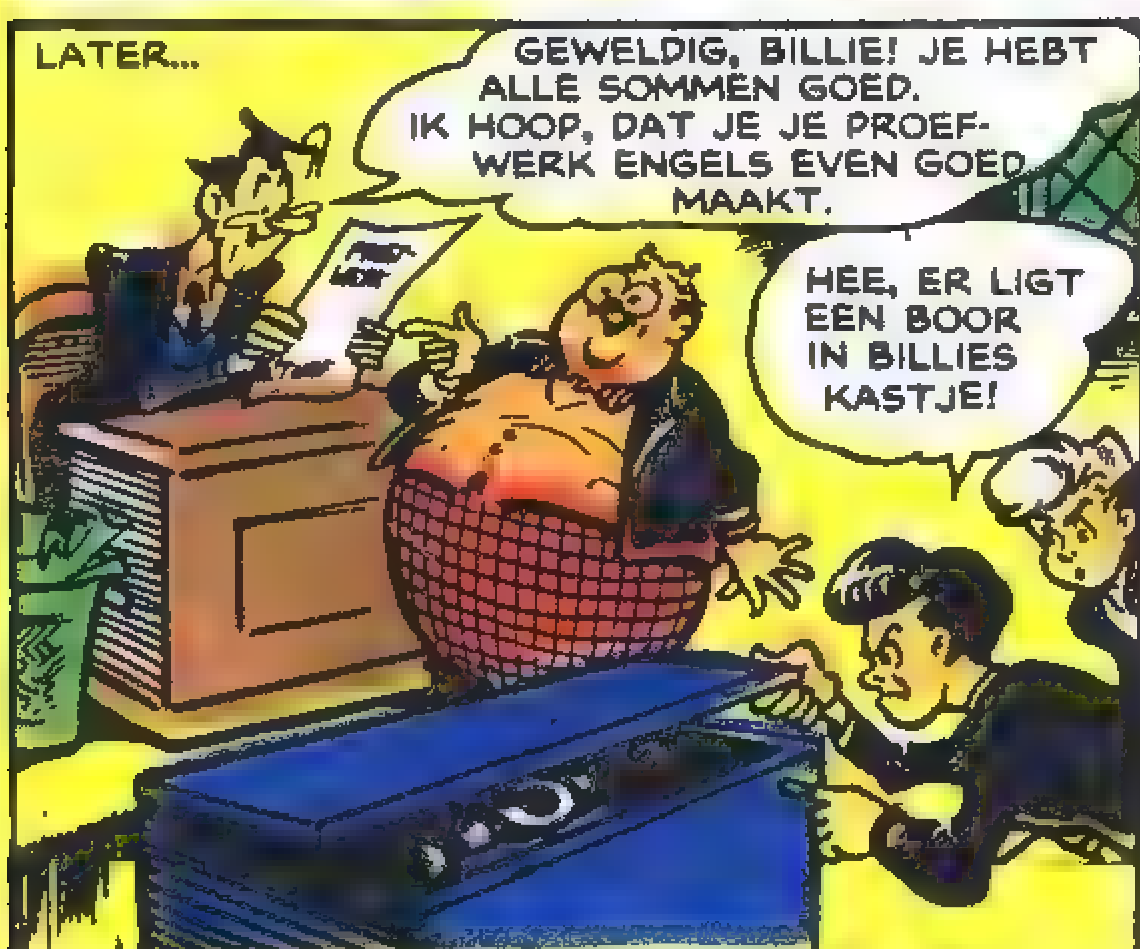

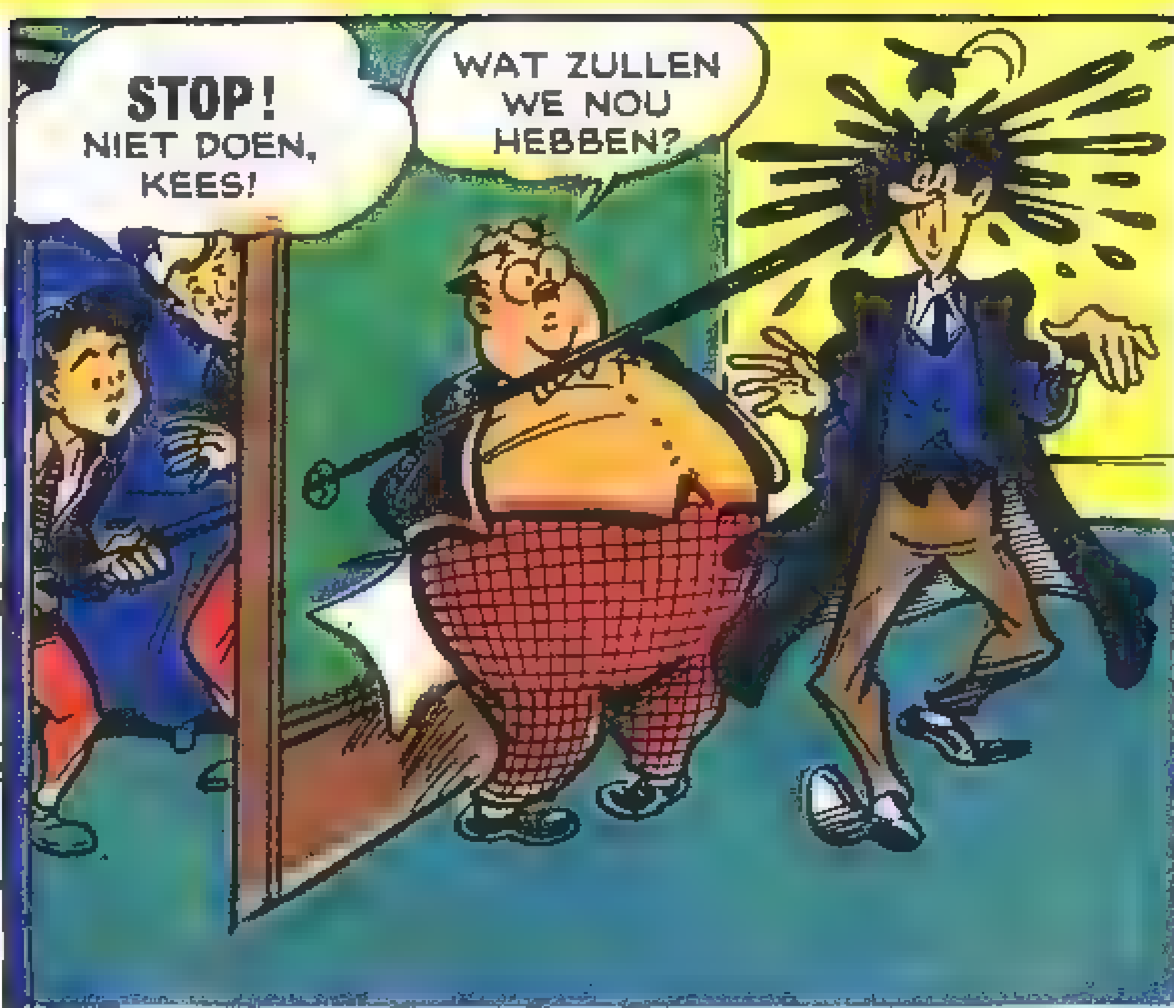

LIEVE HELP, DAAR IS MENEER KWEL!

STOP! NIET DOEN, KEES!
WAT ZULLEN WE NOU HEBBEN?

HA, HA, ZE HEBBEN HUN PROEFWERK LATEN LIGGEN! IS DAT EVEN BOFFEN!
PROEFWERK ENGELS
PROEFWERK ENGELS

ONGELOFELIJK! JE PROEFWERK ENGELS IS OOK PRIMA IN ORDE! MISSCHIEN WIN JE WEL DE PRIJS, DIE IK BESCHIKBAAR STEL VOOR DIEGENE, DIE HET BESTE GEDICHT SCHRIJFT.
PROEF-WERK ENGELS
WABLIEF? IK KAN HELE-MAAL NIET DICHTEN!

ZEG, WIM, JE BENT TOCH NIET VAN PLAN DÁT GEDICHT IN TE LEVEREN?
WEL NEE, HET IS MAAR EEN GRAPJE!
KWEL ZIJN NEUS IS LANG EN SPICHTIG EN ZIJN RUG IS STRAM EN JICHTIG

IK ZAL DAT GEDICHT MAAR GAUW WEGGOOIEN VOOR MENEER KWEL HET ZIET!
ALLE MENSEN, DAAR GAAT DE BEL EN IK HEB NOG STEEDS GEEN GEDICHT!
GEDICHT ONZE LIEVE LERAAR

TOEN VIEL BILLIES OOG OP WIMS GEDICHT...
IK BEN BENIEUWD NAAR JULLIE GE-DICHTEN!
WAT EEN GELUK! IEMAND HEEFT ZIJN GEDICHT VERLOREN! DAT IS VOOR MIJ!
GEDICHT ONZE LIEVE LERAAR

DONK'RE WOLKEN GRAUWE LUCHTEN DOEN MIJ NAAR DE ZON VER-ZUCHTEN!
MOOI GEDAAN, WIM! NU JIJ, BILLIE!
GEDICHT DOOR W. BAAR
HA, MIJN GEDICHT IS VEEL BETER DAN DAT VAN HEM!

KWEL ZIJN NEUS IS LANG EN SPICHTIG EN ZIJN RUG IS STRAM EN JICHTIG...
ONZE LIEVE LERAAR
WAT ZEG JE NOU? HOOR IK HET GOED?

...AL ZIJN TANDEN ZIJN VERDWENEN! KROM EN KNOESTIG ZIJN ZIJN BENEN! ZIJN VOETEN GROOT EN ONBEHOUWEN DREUNEN DOF DOOR DE GEBOUWEN!...
ZO, ZO, HEB JIJ AL DAT FRAAIS GESCHREVEN, BILLIE?
ONZE LIEVE LERAAR

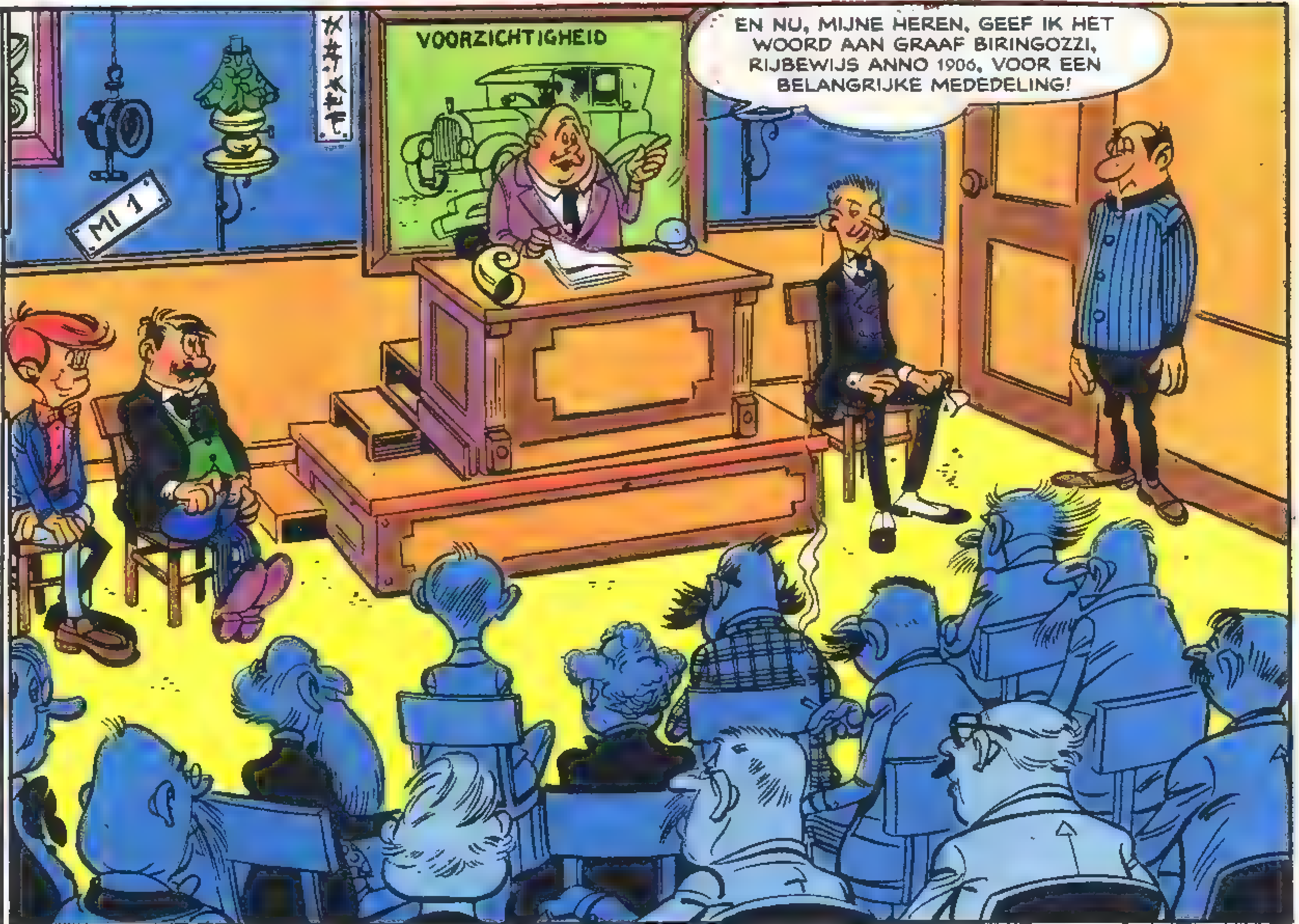

VOOR ZO'N GEDICHT HEB IK EEN SPECIALE PRIJS IN PETTO!
HELP!
OP DIE MANIER LEERT HIJ HET SPIEKEN EN OVERSCHRIJVEN MISSCHIEN AF!

Kareltje Sprint

IN MILAAN HOUDT DE „CLUB DER OUDE RIJBEWIJZEN" HAAR DRIEMAANDELIJKSE BIJEENKOMST IN TEGENWOORDIGHEID VAN DE HEER KWARANTA EN KARELTJE SPRINT, DIE ALS BELANGSTELLENDEN ZIJN UITGENODIGD. DE VOORZITTER ZEGT:

HEREN, IK VRAAG HET WOORD. IK SPREEK MIJN MEDELEVEN UIT MET WAT DE GRAAF IS OVERKOMEN...
BRAVO, KWARANTA!
GOED ZO!

TOCH BEN IK HET NIET MET HEM EENS. IK BEWEER DAT EEN AUTOMOBILIST GEEN ONGELUKKEN EN BEKEURINGEN HOEFT TE KRIJGEN!
ONMOGELIJK!

MENEER, DAT IS EEN GEDURFDE BEWERING!
ZAL IK HET BEWIJZEN?
HOE DAN?

IK MAAK EEN TOCHT DOOR ITALIË ZONDER ONGELUKKEN OF BEKEURINGEN! WAAR WEDDEN WE OM?

TIEN MILJOEN!
AANGENOMEN!

MENEER, U LIJKT WEL DWAAS!
HM, JA, DAT VREES IK OOK!

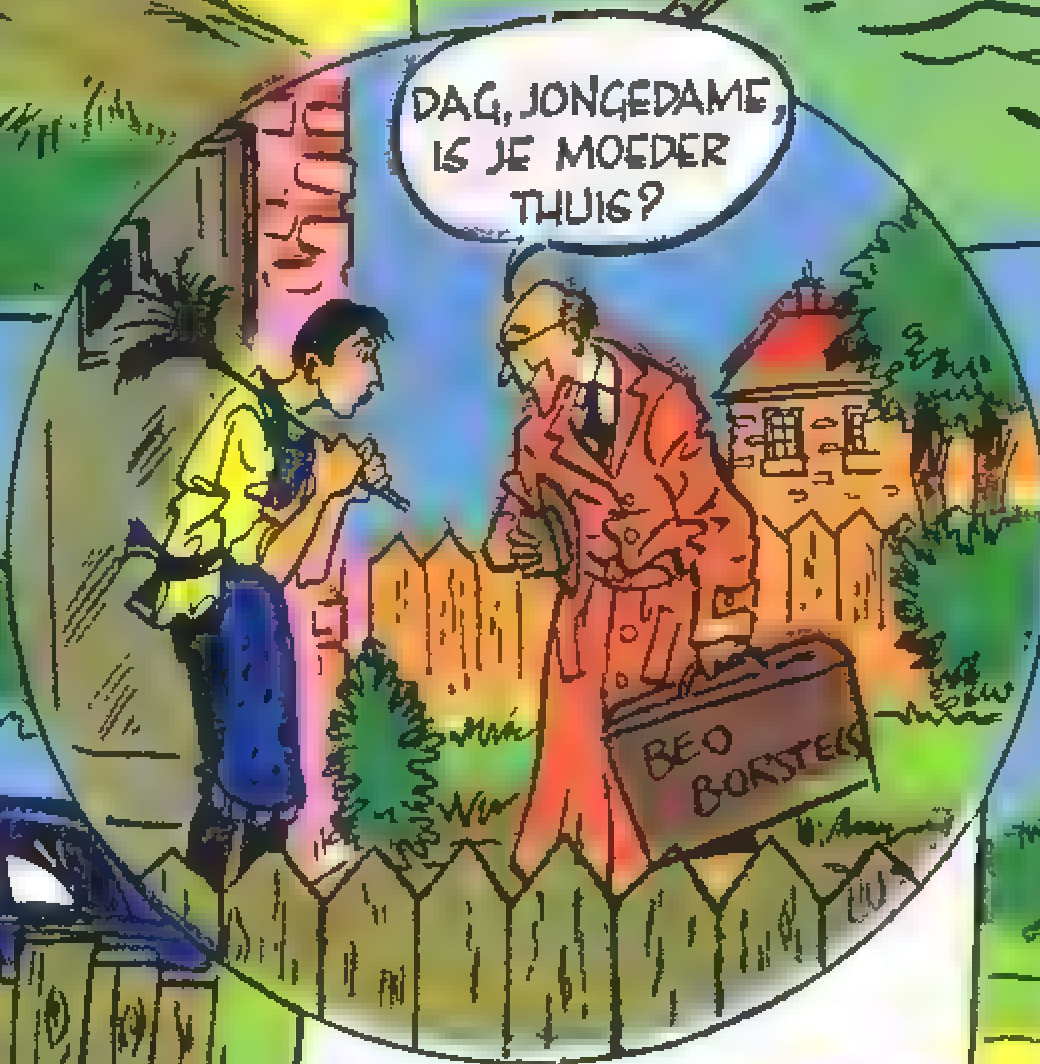

© creal presse
WE ZIJN ALLEN GETUIGE VAN DEZE WEDDENSCHAP VOLGENS DE SPORTIEVE TRADITIE VAN ONZE ROEMRIJKE CLUB. HEREN, WANNEER VERTREKT U?
OVER DRIE DAGEN EN ALS U HET GOEDVINDT NEEM IK KARELTJE SPRINT MEE!

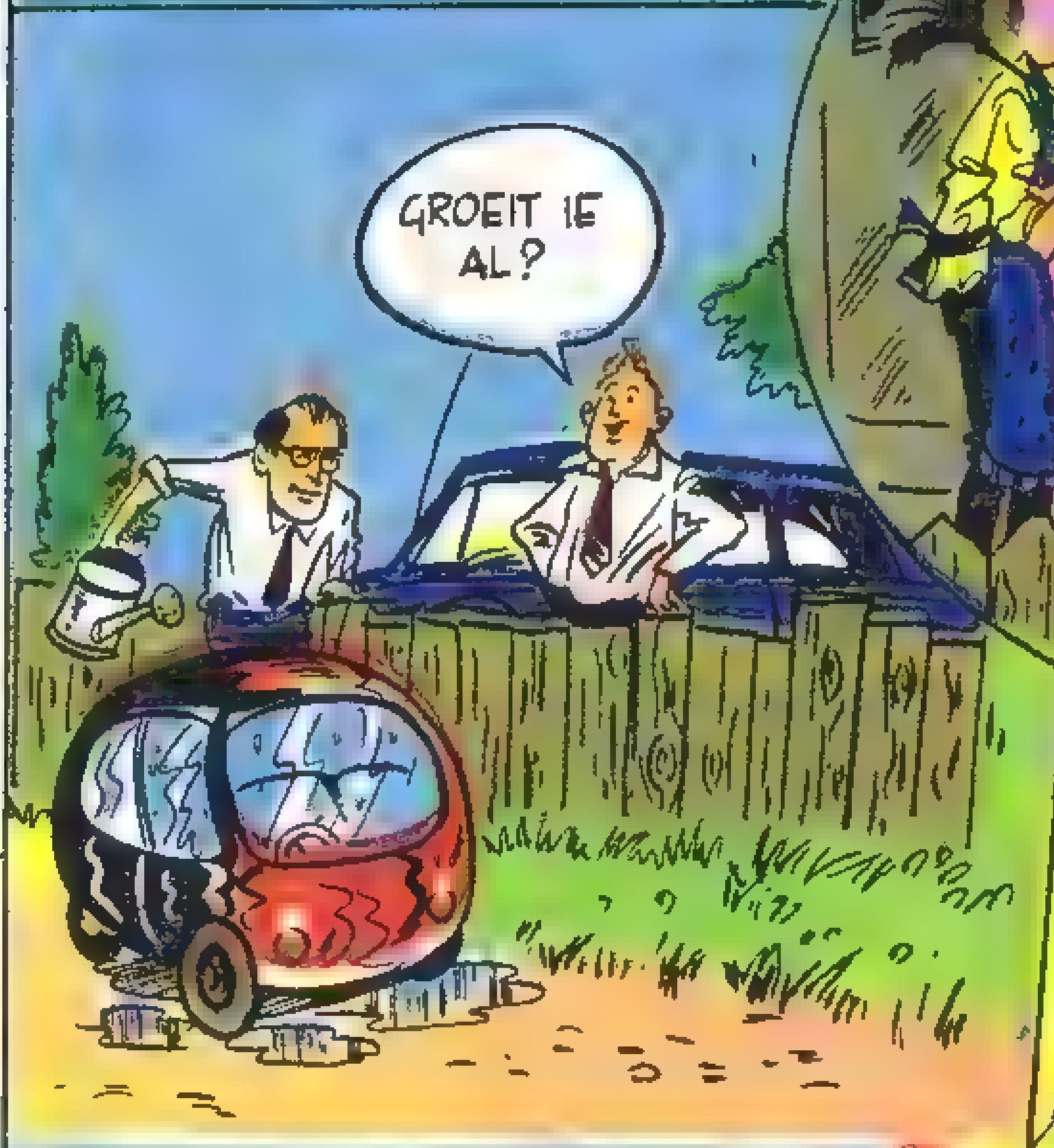

LIEVE MENSEN, WAT EEN DWAASHEID!
HET IS TOTAAL ONMOGELIJK!
2.

Humor

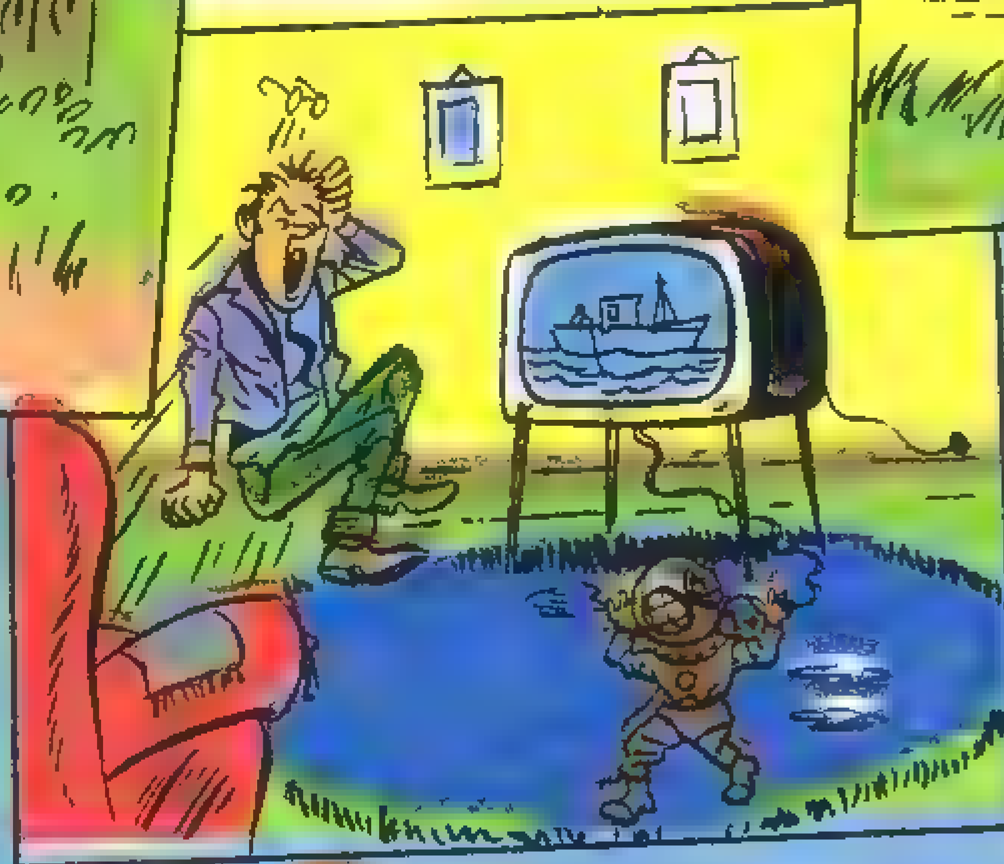

RUW WEERTJE VANNACHT, HÈ?

ZIE JE WEL, WE HADDEN EERSTE KLAS MOETEN REIZEN!

DAG, JONGEDAME, IS JE MOEDER THUIS?
BEO BORSTEL

GROEIT IE AL?

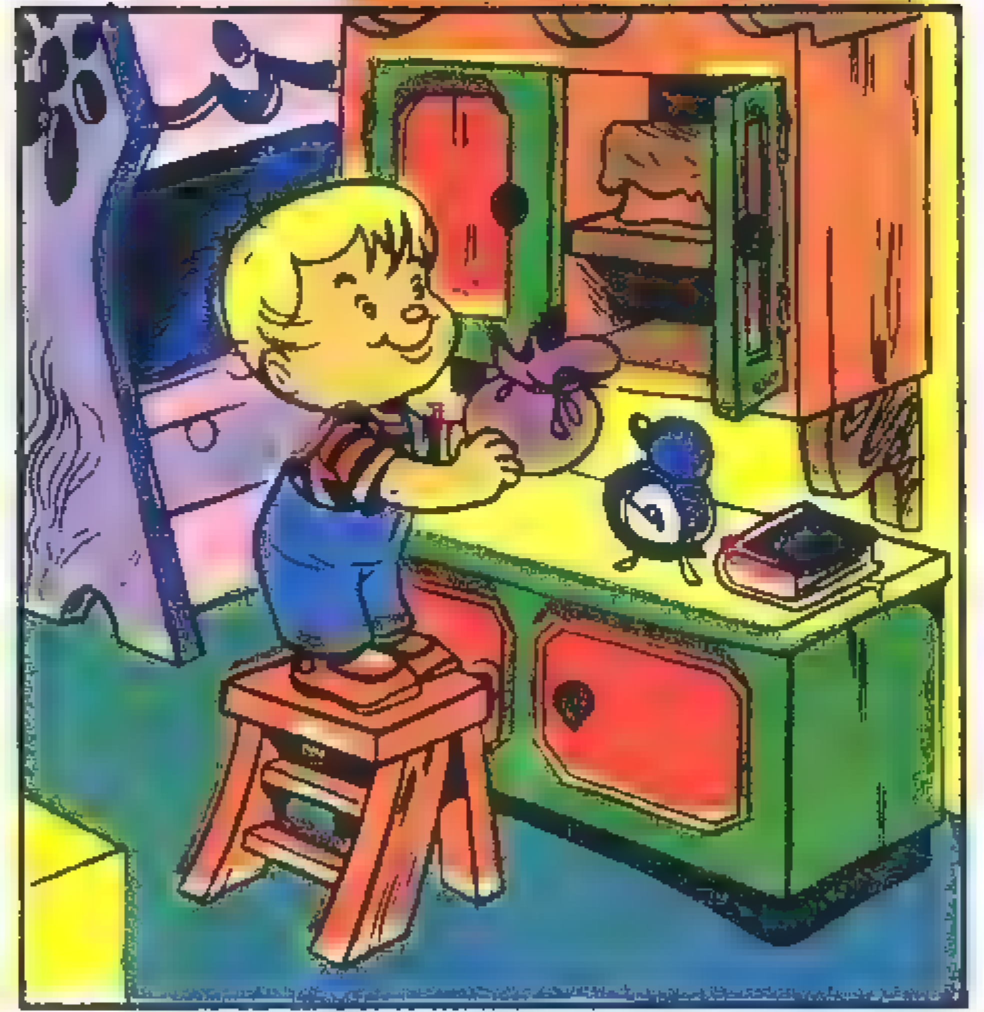

NU IS HET MIJN BEURT, WIM!

IK GELOOF DAT HUN MUNITIE OPRAAKT!!!

Op een dag vond Tim, het broertje van Tommie, een doos, waar een briefje aan hing. Op dat briefje stond: Wel gefeliciteerd. Wie zou er jarig zijn? dacht Tim.

Misschien ben ik zelf wel jarig, dacht hij. Op dat ogenblik riep de koekoek uit de koekoeksklok tweemaal zijn naam. Hij heeft zeker erge honger, dacht Tim.

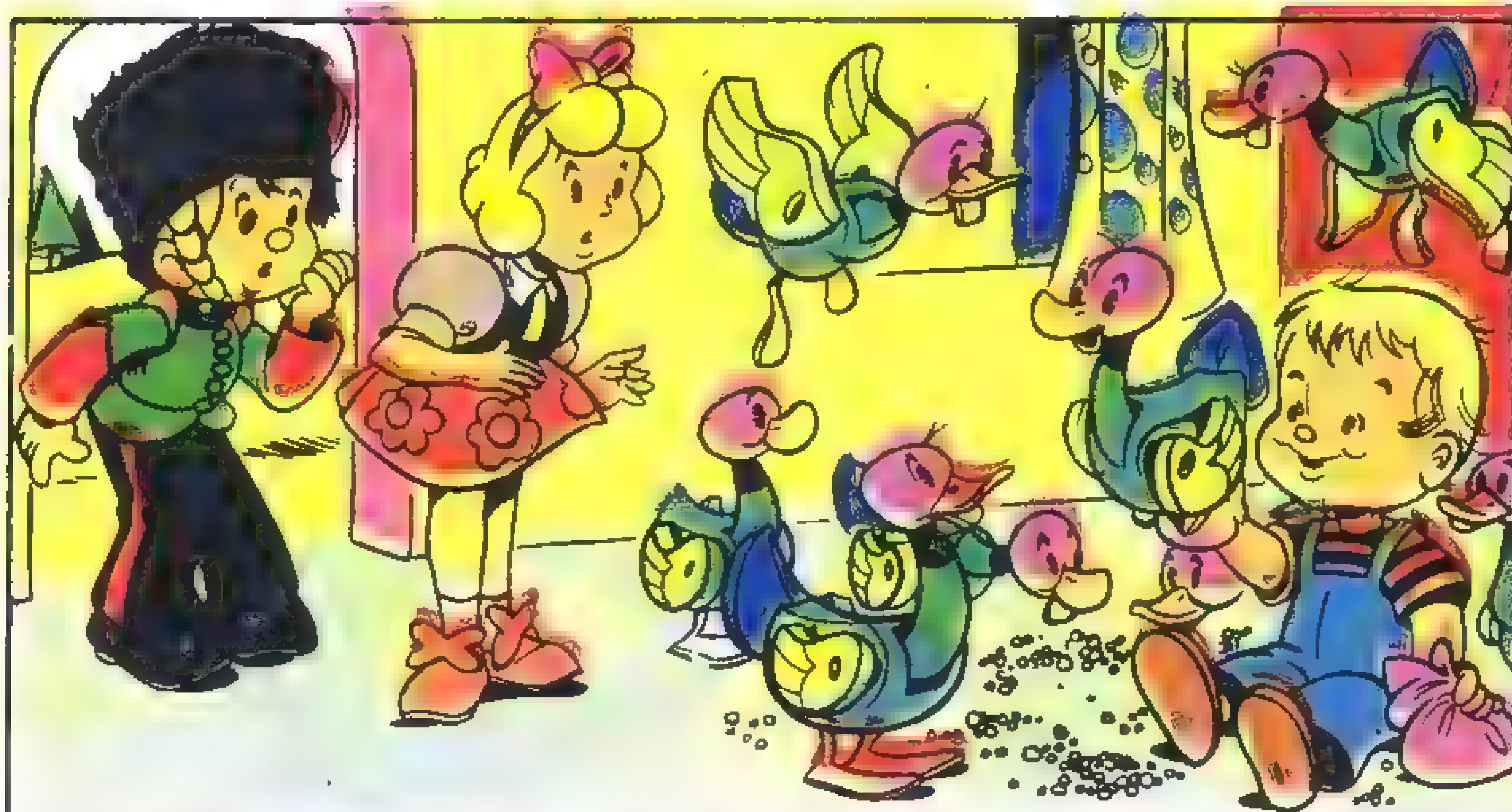

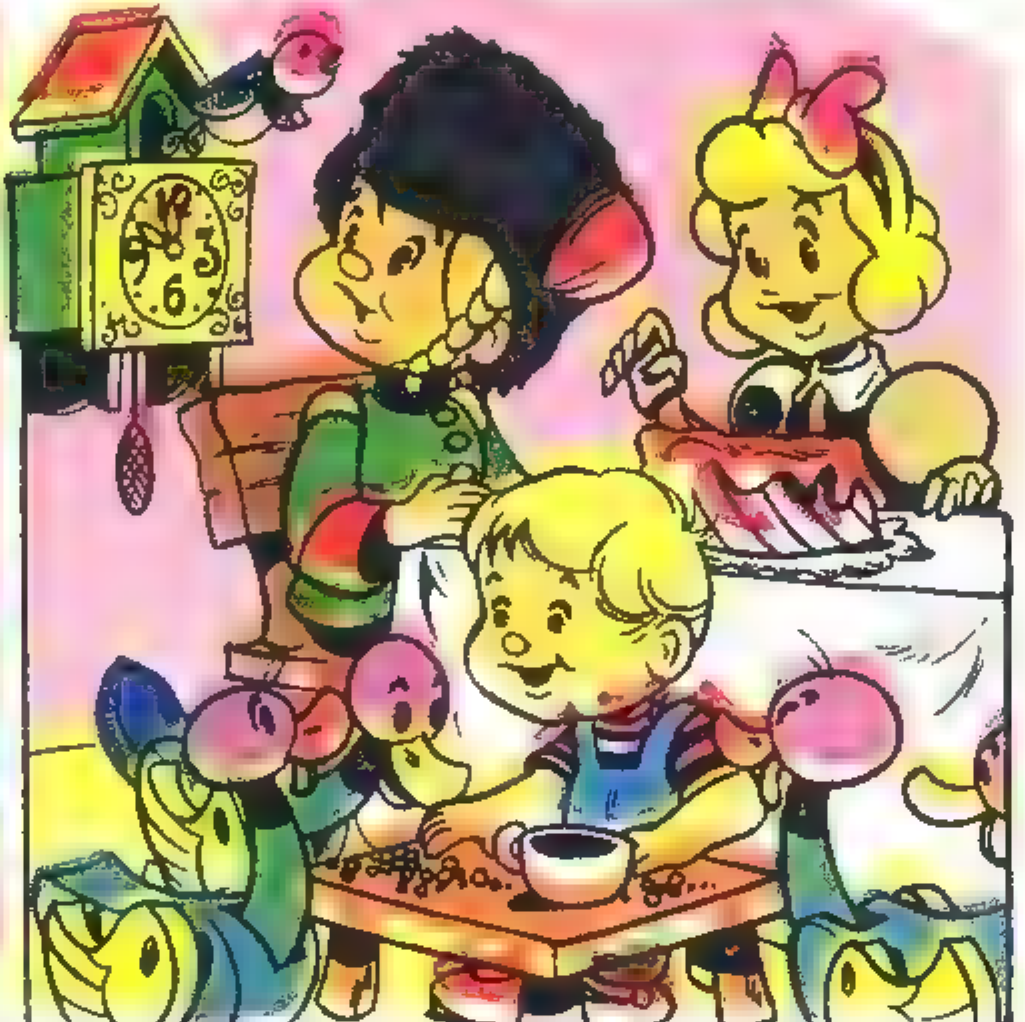

Hij haalde wat brood en snoep en ging ermee naar de klok. „Kom er eens uit, koekoek," zei hij. Maar de koekoek kwam niet. Zonder dat Tim het merkte, kwamen er toen een paar eenden binnen.

Tommie en Dollie, die even later thuiskwamen, keken hun ogen uit toen ze een hele rij eenden naar binnen zagen gaan. „Wat zou hier in vredesnaam aan de hand zijn?" zei Tommie.

Midden in de kamer zat Tim op de grond en voerde de eenden. „Ik wou de koekoek eten geven," zei hij, „maar hij wou niets hebben. De eenden hebben wél honger!"

„Goed," zei Dollie, „ik ben vandaag jarig en jij mag de eenden vragen of ze op mijn feest komen!" Zo mocht Tim de eenden nog meer voeren. „De koekoek hoeft niets!" lachte Tommie.

10

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist — Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. In de schuur van mevrouw Leach vinden Dodey en Bobbie een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Ze vragen aan meneer Yancy, de postbode, of hij iets over dat ongeluk weet, en hij vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud — zakken met geld en geldswaardige papieren — is later nooit teruggevonden.*

Schreef meneer Winger in die brieven ook over de bandieten?" vroeg Bobbie.

„Ja zeker, dat deed hij. Mevrouw Miller zal er geen bezwaar tegen hebben, dat ik deze brieven hier een paar dagen laat liggen. Ik kom ze later wel weer eens ophalen. Maar denk erom, ik laat ze jullie alleen lezen, omdat jullie ernaar gevraagd hebben. Het is niet de bedoeling dat jullie het overal rondvertellen."

„Er schijnen hier geruchten te gaan," zei vader met een zijdelingse blik naar de kinderen, „over een oude man, die zich verborgen houdt en die schiet op iedereen die bij de Schoorstenen in de buurt komt."

Meneer Yancy lachte. „Hier in de bergen gaan zoveel geruchten. Je weet gewoonlijk niet, wat je ervan geloven moet en wat niet. Ik schenk er meestal niet al te veel aandacht aan."

Hij legde de beide oude brieven op tafel.

„Als ik jullie was, zou ik maar niet al te veel in die oude geschiedenis roeren," zei hij ernstig en hij voegde er wat opgewekter aan toe: „Het regent al niet meer zo hard. Straks zal de zon wel doorbreken."

Zodra hij zijn hielen gelicht had, deden Dodey en Bobbie een greep naar de brieven. Dodey kreeg ze te pakken en terwijl vader en Bobbie over haar schouder toekeken, haalde ze de oudste brief, die gedateerd was 12 augustus 1892, uit de enveloppe en vouwde hem open. Ze vloog de eerste paar regels door, die gingen over de gezondheid van Sam Winger en over het weer, en begon daarna hardop voor te lezen: „Ik moet je vertellen over een droeve gebeurtenis, die gisteren laat in de middag heeft plaatsgehad. De postwagen is op weg naar Deer Lich aangehouden en beroofd door twee struikrovers. Het gebeurde bij de Schoorstenen, dicht bij de vroegere woning van de familie Radijs aan de Oude Weg. Het paard is hevig geschrokken van de bandieten. Het maakte een zijsprong en is met de koets achter zich aan van de weg af geraakt en in het ravijn gestort. De koetsier was de arme Jim Morgan. Hij was alleen; de helper die meestal bij hem is, was er niet bij.

Het mag wel een wonder heten dat Jim het ongeluk heeft overleefd. Hij was ernstig gewond, maar heeft later kans gezien om naar een boerderij te strompelen, waar hij zijn belevenissen vertelde.

Hij zei dat de beide bandieten van de weg naar beneden waren geklauterd, nadat de koets was verongelukt. Ze hadden niet op hem gelet, daar ze waarschijnlijk dachten dat hij dood was of anders bewusteloos. Ze waren regelrecht naar het wrak van de postkoets gegaan en hadden er een van de postzakken uit gehaald. Daarna hadden ze een poosje staan bekvechten over die zak. De ene had gezegd: Laten we hem gauw smeren met die zak. Vlug, kom mee. Maar de andere had geantwoord: We kunnen veel vlugger uit de voeten zonder dat ding. We doen, wat we hebben afgesproken; we verbergen de zak op een veilige plaats bij de Schoorstenen. Niemand zal er daar naar zoeken. We wachten rustig een poosje, tot de grootste opwinding over deze overval wat gezakt is en dan komen we terug om de zak op te halen.

De eerste bandiet had nog iets gemompeld en daarna waren ze toch weggelopen. Toen was Morgan buiten bewustzijn geraakt en toen hij weer bijkwam, was het al bijna donker en van de beide bandieten was niets meer te zien."

Hierna volgden er nog een paar regels over de verwondingen van Morgan en hoe de plaatselijke veldwachter met nog enkele mannen een paar honden voor een kar had gespannen en door de bossen op zoek was gegaan naar een spoor van de bandieten. Meer stond er niet over dat ongeluk in de brief; de rest handelde over de zaken in de winkel.

„Tjongejonge!" riep Bobbie uit. „Dat is me wat geweest!" Hij griste de andere brief van Dodeys schoot en haalde ongeduldig de brief uit de enveloppe. „Laten we eens kijken wat hier in staat."

„Voorzichtig nou toch! Verscheur hem niet. Kom, geef hem maar aan mij." Dodey nam hem de brief af, die gedateerd was 18 augustus 1892. Toen ze hem had opengevouwen, begon ze weer te lezen: „Veldwachter Meyers en zijn kornuiten hadden geluk, hoewel ze een heel eind door de bossen moesten rijden, voordat ze een spoor van de struikrovers konden ontdekken. De honden volgden het spoor dat hen naar het noorden voerde, door de bossen en over de kam van de Grote Woeste Berg en daarna weer naar beneden langs de Zadelweg, tot ze bij de oude schuur van Willard kwamen. Binnen in die schuur vonden ze de beide rovers, voor wie hun komst een volkomen verrassing was. De bandieten begonnen te schieten. De veldwachter en zijn helpers schoten terug en de beide rovers werden doodgeschoten. Het waren vreemdelingen en niemand kende hen hier.

Het was in zeker opzicht jammer dat het zo afliep, want de postzak werd niet in de schuur gevonden en de beide schurken kunnen niet meer vertellen waar ze hem hebben verstopt.

Ik heb gehoord dat de zak behalve gewone poststukken ook een buidel met een som van vierduizend dollar moet bevatten — bestemd voor de betaling van de lonen voor het personeel van de ontginningsmaatschappij. Ze zijn nu bezig om een onderzoek in te stellen bij de Schoorstenen."

Er volgden nu een paar onbelangrijke nieuwtjes en helemaal onderaan, onder de handtekening van de postdirecteur, stond nog een droevig P. S.:

„Zo juist heb ik gehoord dat Jim Morgan is bezweken aan de verwondingen die hij bij zijn val op de rotsen heeft opgelopen. Hij wordt diep betreurd door zijn vrouw en zoon, trouwens, door alle mensen hier. Ze zullen zich hem altijd blijven herinneren als de beste violist, die op de danspartijen in het bergland speelde, en nog meer als een goede vriend."

Langzaam vouwde Dodey de brief op en stopte hem weer in de enveloppe.

„Dus Jim Morgan is gestorven," zei ze zachtjes. „Vierduizend dollar verdwenen!"

Bobbies ogen werden zo groot als de munten, waaraan hij zat te denken. „Al dat geld, dat daar nog steeds bij de Schoorstenen moet liggen!" kreunde hij. Hij keek naar de natgeregende bossen. „Het is daar nog altijd. . . en er is nog steeds iemand naar aan het zoeken!"

„Nou, dat denk ik niet," zei meneer Bonner. „Vierduizend dollar is een groot bedrag voor de posterijen om te verliezen en ik denk dat ze niet zijn opgehouden met zoeken, voordat de postzak gevonden was. Het heeft misschien jaren geduurd, maar ik geloof dat ze hem hebben gevonden."

„En ik zeg dat er nog steeds iemand naar aan het zoeken is," hield Bobbie vol. „Een oude man die oud genoeg is om de

„We verbergen de zak op een veilige plaats bij de Schoorstenen. Niemand zal er daar naar zoeken. . ."

geschiedenis te kennen, en als hij er alles van af weet, dan weet hij ook dat de postzak daar ergens moet zijn."

Dodey legde de brieven op tafel. Toen pakte ze de lege koffiekopjes en liep naar de keuken.

„Ik ga pannekoeken bakken voor de lunch," kondigde ze aan. „Ze zijn over ongeveer een half uur klaar."

Melk, bakpoeder, zout, boekweitmeel, dat gemalen was in de oude molen aan de andere kant van de berg. . . Daar zouden ze toch nog eens een keer naar toe moeten rijden, voordat de zomer voorbij was. . .

Er waren niet zoveel molens meer in gebruik in deze streken. Ze zette alle ingrediënten voor de pannekoeken op de keukentafel klaar. Toen pakte ze een grote kom en een houten pollepel uit de kast.

Dat was nu eens een recept, waarvoor ze niet in het kookboek hoefde te kijken. Ze had thuis al vaak, op een zondagmorgen, als iedereen laat opstond, pannekoeken gebakken.

Twee kopjes meel, vijf theelepels bakpoeder. . . Wie zou toch die dwaze oude man van de Schoorstenen zijn? Als hij werkelijk nog steeds aan het zoeken was naar de gestolen postzak, wie was hij dan dat hij zich de roofoverval nog herinnerde? Was hij iemand die in de buurt was geweest toen het gebeurde? Melk toevoegen, roeren. . . Was het Sim Leach? Ze schrok van haar eigen gedachten. Maar toch. . . In de tijd dat de overval plaats had, woonde hij hier al wel. Maar nee, Sim kon niet de man zijn die bij de Schoorstenen rondzwierf. want toen Randy met het nieuws over de gewonde delver bij het zomerhuisje was gekomen, was Sim bij hen geweest.

Ze stak een pit van de petroleumkachel aan en pakte de koekepan. . . En dan de familie Tennisson. . . Hoe zouden Bobbie en zij hen toch kunnen helpen tegen de delvers. . . In welk jaar was het ook al weer geweest, dat overgrootvader het land van Tom Radijs had gekocht? Zou. . . zou het mogelijk zijn. . .

Ze zette met een plof de koekepan met boter op het petroleumstel en rende naar de kamer.

„Vader! Bobbie!" riep ze opgewonden, terwijl ze de deur binnenstormde. „Ik weet. . ."

„Lieve help," zei Bobbie, terwijl hij zijn handen voor de oren sloeg. „Moet je nou zo hard schreeuwen? We zitten vlak bij je."

„Er schoot mij opeens iets te binnen," ze praatte nu wat zachter, „ik geloof dat ik wel weet, waar de koopakte van overgrootvader Tennisson is geweest sinds 1892!"

HOOFDSTUK VIII

Opnieuw op onderzoek uit

„Het zou mogelijk kunnen zijn," zei meneer Bonner, toen Dodey haar veronderstellingen had uiteengezet. „De koopakte van Tennisson zou inderdaad in die postzak hebben kunnen zitten. Als we aannemen dat de buidel nooit gevonden werd, veronderstel ik dat heel wat mensen, om nog niet eens te spreken van de ontginningsmaatschappij, bij die overval belangrijke stukken zijn kwijtgeraakt. Aangezien de post toen maar drie keer in de week werd bezorgd, zal die vermiste postzak wel boordevol hebben gezeten."

„Dat denk ik ook," beaamde Bobbie, die de theorie van Dodey onmiddellijk als juist aanvaardde. „Tjee, dat zou me eventjes wat zijn, als wij erin slaagden die buidel te vinden! Dan zouden al die oude brieven moeten worden bezorgd bij de kleinkinderen van de mensen, aan wie ze waren geadresseerd. Ik zou Randy's gezicht weleens willen zien, als wij hem de koopakte van zijn land overhandigden! Ik hoop maar dat hij mij de postzegel geeft, een Engelse postzegel uit 1892! Tjee!"

„Denk jij nou maar niet dat ik je laat schatgraven bij de Schoorstenen," vermaande meneer Bonner. „Je schijnt te vergeten dat daar ongelukken plegen te gebeuren."

Bobbie verzonk in een somber gepeins. „Als we nou maar konden ontdekken, wie de oude man is. . ." zei hij peinzend.

„Wat ruik ik toch," zei vader snuivend.

„O, de koekepan!!" kermde Dodey en rende naar de keuken om zich weer aan haar pannekoeken te wijden.

's Middags klaarde de lucht op. De dakgoot hield op met druipen, de zon bescheen het natte landschap en Dodey, Bobbie en Sheila gingen op weg naar Randy. Dodey had de beide oude brieven van de postkantoorhouder bij zich. Ze popelde van ongeduld om ze aan de Tennissons te laten lezen en om hun haar theorie over de verdwenen koopakte te vertellen. Als ze nu de hoofden bij elkaar staken, moesten ze vast en zeker wel een plan kunnen bedenken. Ze moesten in ieder geval die postzak vinden. Dat was erg belangrijk. Ze móésten hem eenvoudig vinden. . .

Vader had gevraagd of ze even bij de familie Leach wilden aanlopen om wat terpentijn te lenen, die hij nodig had om zijn verfkwasten schoon te maken. Ze liepen om het huis heen en vonden mevrouw Leach in de keuken.

„Terpentijn?" herhaalde ze, toen Dodey had verteld, waarvoor ze kwamen. „Sim weet wel, waar het staat. Hij is eindelijk in de schuur bezig om die oude wieg te repareren voor mevrouw Slagmeyer. Ga maar even naar de schuur en vraag het hem. Hij zal je graag een beetje geven."

Dodey bedankte haar en liep met Bobbie naar de schuur. Maar opeens bleef ze staan.

„We kunnen het beter op de terugweg meenemen," zei ze. „Vader heeft het toch niet dadelijk nodig en ik wil zo verschrikkelijk graag direct naar de Tennissons."

„Ja, ik ook. Kom mee dan."

Ze liepen vlug door en toen ze bij de modderige weg bij het huis van de Tennissons kwamen, zagen ze dat daar verse sporen van autobanden waren.

„Er is zeker iemand gekomen om vis te kopen," veronderstelde Bobbie.

Maar toen ze de bocht om kwamen, zagen ze dat er een kleine vrachtwagen geparkeerd stond bij het pad, dat naar de Paradijsbaai voerde.

„Het schijnt dat de vissers zelf naar de baai gegaan zijn om voorns te vangen, zodat ze er niets voor aan Randy hoeven te betalen. Flauw, hoor!" voegde hij eraan toe, terwijl ze naar het huis liepen.

Randy deed de deur voor hen open en nadat ze hun regenjassen hadden uitgetrokken en Sheila op de veranda hadden vastgebonden, gingen ze naar binnen.

Mevrouw Tennisson was aan het naaien. Haar gezicht stond wat verdrietig, maar ze verwelkomde de bezoekers hartelijk en nodigde hen uit te gaan zitten.

„Dank u," zei Dodey, „maar we kwamen alleen maar even langs om u deze beide oude brieven te laten lezen, die meneer Yancy voor ons heeft opgezocht. Er staat iets in over wat er vroeger bij de Schoorstenen gebeurd is." Ze haalde de brieven uit de enveloppen en gaf ze aan mevrouw Tennisson.

Niet wetend wat ze ervan moest denken, liep mevrouw Tennisson ermee naar het raam en begon te lezen. Na een paar minuten was ze klaar en bleef even nadenkend voor zich uit staren.

„Dat is heel interessant," zei ze toen. „Maar wat heeft het te maken met. . "

„Begrijpt u het dan niet?" riep Dodey uit. „De koopakte van uw land kan wel in die postzak zitten!"

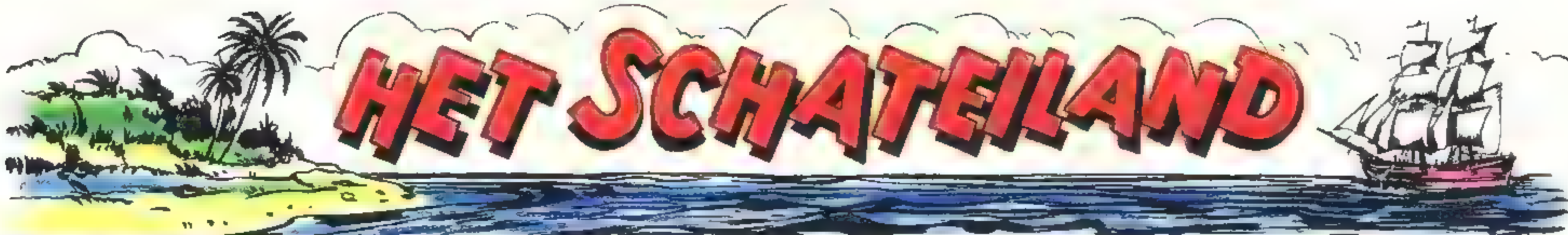
Mevrouw Tennisson lachte. „Och, dat kan toch haast niet. Het is al zo lang geleden en. . ."

„Mag ik eens kijken, moeder?"

Wordt vervolgd

. . . zagen ze dat er een kleine vrachtwagen geparkeerd stond bij het pad, dat naar de Paradijsbaai voerde.

DE ZEEMAN, DIE ENKELE MAANDEN BIJ ONS IN DE HERBERG GEWOOND HAD, WAS PLOTSELING OVERLEDEN. HIJ WAS ONS NOG VEEL GELD SCHULDIG EN DUS BESLOTEN MOEDER EN IK HET UIT ZIJN ZEEMANSKIST TE HALEN. TOEN WE DAARMEE BEZIG WAREN WERDEN WE GESTOORD DOOR EEN BOEVENBENDE, DIE OP DEZELFDE KIST AFKWAM. WE KONDEN NOG NET OP TIJD VLUCHTEN. IN DE HAAST NAM IK EEN ZEILDOEKEN PAKJE MEE DAT IN DE KIST LAG. GELUKKIG KWAM ER LATER HULP OPDAGEN...

ONZE HELPERS WAREN DOUANEAMBTENAREN, DIE DOOR EEN VAN DE DORPELINGEN GEWAARSCHUWD WAREN. SAMEN MET HEN VERLIETEN MOEDER EN IK ONZE SCHUILPLAATS EN GINGEN TERUG NAAR DE HERBERG.

WAT EEN ENORME CHAOS! WAT ZOCHTEN ZE EIGENLIJK? GELD?

IK GELOOF DAT IK DATGENE HEB WAAR DIE BOEVEN NAAR ZOCHTEN. WE MOESTEN HET MAAR GAUW NAAR DOKTER LIVESEY BRENGEN!

DIE ROVERS ZATEN DUS ACHTER DE NALATENSCHAP VAN FLINT AAN. DIE KNAAP BEZORGT ONS ZELFS NA ZIJN DOOD NOG EEN HOOP LAST. JE HEBT TOCH WELEENS VAN FLINT GEHOORD?

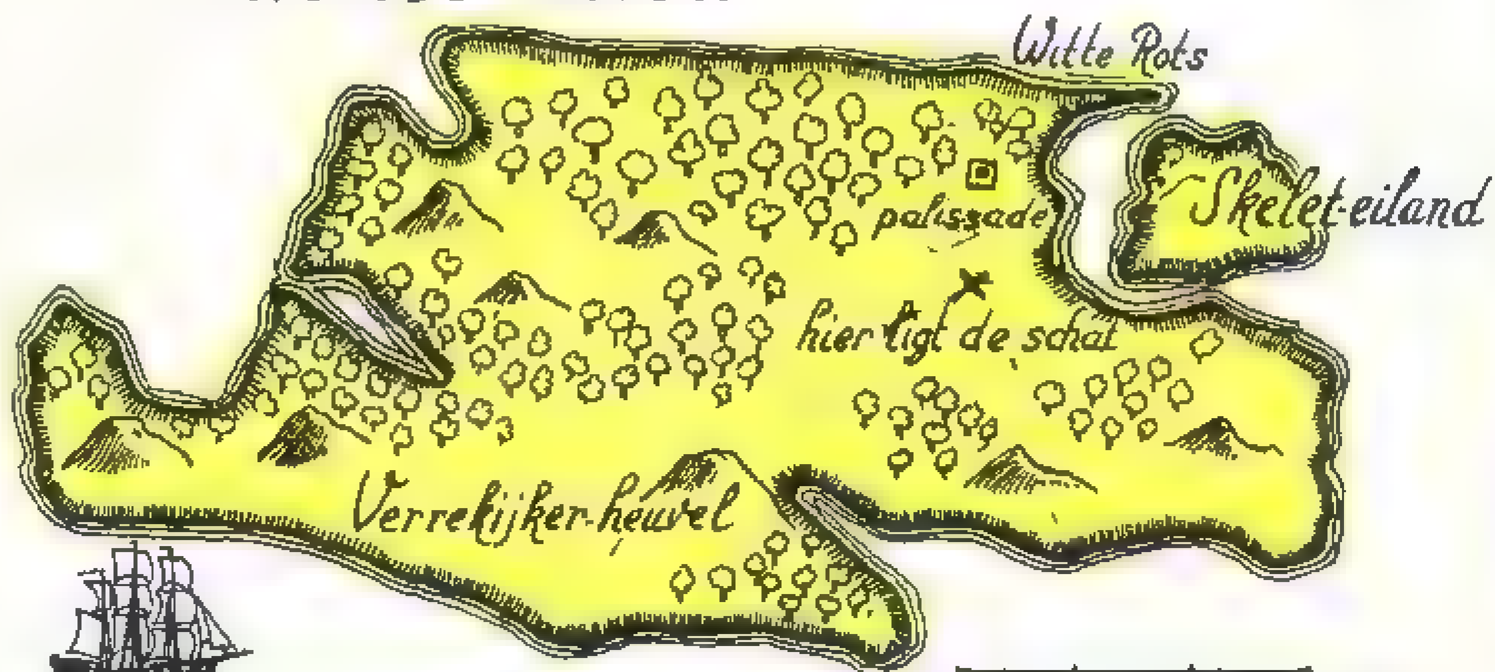
REKEN MAAR! HIJ WAS DE GROOTSTE ZEESCHUIMER DIE OOIT GELEEFD HEEFT!

WE GINGEN NAAR DOKTER LIVESEY. HIJ WAS IN GEZELSCHAP VAN JONKER TRELAWNEY. BEIDE HEREN HOORDEN MET STIJGENDE VERBAZING ONS RELAAS AAN.

NADAT DE DOUANEAMBTENAREN VERTROKKEN WAREN, WERD HET PAKJE, DAT IK UIT DE KIST HAD GEHAALD, GEOPEND.

HET IS EEN KAART VAN HET EILAND WAAR FLINT ZIJN SCHAT HEEFT BEGRAVEN!

EN ER STAAT PRECIES OP AANGEGEVEN WAAR DE SCHAT LIGT!

LIVESEY, WE GAAN DIE SCHAT OPGRAVEN! IK RUST EEN SCHIP UIT. JIJ WORDT SCHEEPSDOKTER, IK ADMIRAAL EN JIM WORDT ONZE KAJUITSJONGEN!

GOED, IK BEN VAN DE PARTIJ. MAAR WE MOETEN ALLEMAAL ONZE MOND HOUDEN. ER ZIJN AL TE VEEL MENSEN DIE VAN DE SCHAT AF WETEN!

JONKER TRELAWNEY ZETTE SPOED ACHTER DE ZAAK EN VERTROK NAAR BRISTOL, WAAR HIJ EEN SCHIP KOCHT, DE HISPANIOLA GENAAMD. EEN ZEKERE JOHN SILVER WERD AANGENOMEN ALS SCHEEPSKOK; HIJ ZOU DE REST VAN DE BEMANNING AANWERVEN. MET DE OUDE REDRUTH, EEN BEDIENDE VAN DE JONKER, VERTROK IK VLAK VOOR HET BEGIN VAN DE REIS NAAR BRISTOL.

JOHN SILVER LEERDE IK KENNEN TOEN DE JONKER MIJ MET EEN BRIEFJE NAAR HEM TOE STUURDE. HIJ DREEF EEN KROEG AAN DE HAVEN.

HIJ WAS BIJ DE ROVERS, DIE ONS HUIS OVERHOOP GEHAALD HEBBEN!

EN KOMT DAT BOEVENTUIG IN MIJN HERBERG?

DE BEDIENDEN VAN JOHN TRACHTTEN BLACK DOG TE ACHTERHALEN, MAAR TEVERGEEFS. HIJZELF WAS ZÓ VRIENDELIJK, DAT IK ERVAN OVERTUIGD WAS DAT HIJ NIETS MET DE ROVERS TE MAKEN HAD.

IN HET ALGEMEEN KAN IK JE VONDSTEN NIET BEWONDEREN, JONKER, MAAR MET DIE JOHN SILVER HEB JE EEN GOEIE GREEP GEDAAN!

DAT HAD IK OOK GEDACHT!

DAT WERD GEZEGD TOEN JOHN SILVER WEER WEG WAS.

H. ROTGANS

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Mary Overdevest (11), Sint-Willibrordusstraat 9, Wassenaar, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, lezen en tekenen. • *Coba (14)* en *Grieta (11) Nieboer, Zuiderdiep 146, Nieuw-Buinen (Dr.),* willen corresponderen met jongens of meisjes van hun leeftijd. • *Arie Riegman (15), Hordijk 182, Rotterdam-26,* en *Jan Smitsoek (15), Zevenbergsedijkje 1, Rijsoord,* willen corresponderen met meisjes uit Garderen of omgeving. • *Mia Gorissen (15), Keerend 85, Stein (L.),* wil corresponderen met een jongen tussen vijftien en zeventien jaar, niet uit Groningen of Friesland. • *Ferrie Rigault (11), Zeewijksingel 69, Oost-Souburg (Zld.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: dieren en postzegels. • *Loes Zondervan (16), Lodewijk Boisotstraat 12 I, Amsterdam-West,* wil corresponderen met jongens en meisjes van vijftien, zestien en zeventien jaar in Nederland, Oostenrijk, België, Polen, Frankrijk, Australië en de Ned. Antillen in de talen Nederlands, Frans, Duits of Engels. Ook wil zij postzegels van de hele wereld ruilen. Wie kan haar aan adressen helpen? Voor Willem-II-sigarebandjes geeft zij postzegels terug. • *Leny Brouwers (14), Graaf Engelbrechtstraat 34, Kruisland (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Margriet Peeters (13), Hoofdstraat 73, Dorplein, Budel N.-Br.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje tussen veertien en zestien jaar, liefst uit Limburg of Noord-Brabant. Hobby: foto's van filmsterren. • *Sjaak van 't Kruis (11), Oude Nieuwveenseweg 55, Nieuwveen (Dr.),* wil corresponderen met een prot. of geref. jongen tussen tien en dertien jaar, liefst uit Groningen, Drente, Friesland, of Overijsel. Hobby's: sigarebandjes, suikerzakjes. • *Alice Schwink (12), Kosterstraat 63, Deventer,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd uit Limburg of Noord-Brabant. • *Agnes van Rossum (15), Zuiderweg 73, Hilversum,* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd, liefst uit Gelderland of Brabant. • *Jan van Houten (16), Heuvel 28, Sint-Oedenrode (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Duitsland. Wie kan hem aan adressen helpen? • *Valère Vanschoonbeek (16), Hasseltsestraat 61, Herk-de-Stad, Limburg, België,* en *Roger Baeté (17), Hoolstraat 260, Herk-de-Stad, Limburg, België,* willen in de Franse taal corresponderen met een meisje van hun leeftijd uit Nederland of Frankrijk. • *Annie Geijpens (15), Pastoor van Haechtplein 4, Meerhout, Antwerpen, België,* wil corresponderen met een Indische jongen van zeventien jaar uit Nederland. • *Theo van Puymbroeck (16), Langekant 58, Holsbeek, België,* wil corresponderen met een meisje van vijftien of zestien jaar. Hobby's: knutselen, go-karting, motorcross en autosport. • *Marijke van Pruyssen (15), Bernhardsingel 47, Breda (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder. Hobby's: schaatsen, foto's van filmsterren en zangers. • *Kitty Boo (15), Bernhardsingel 44, Breda (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van vijftien of zestien jaar uit Gelderland of Limburg. Hobby's: tennissen, zwemmen en schaatsen. • *Herman Kansteenkiste (12), Roeselarestraat 193, Oostnieuwkerke, België,* wil corresponderen met een jongen uit Nederland. Doel: postzegels ruilen. Hij geeft er sigarebandjes, lucifersmerken, punten en andere postzegels voor terug. • *Mia van Roy (14), Kampweg 24, Nunhem (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: moderne muziek, lezen, suikerzakjes. • *Rudi Verhoeven (9), Mercuriusstraat 4, Berchem, Antwerpen, België,* doet de volgende aanbieding: voor Jacquesprentjes en Artispunten geeft hij Historiapunten en postzegels van vreemde landen terug. • *Lilian Ruijters, Hoofdstraat 2, Amby (L.),* wil corresponderen met een jongen van twaalf of dertien jaar. Hobby's: zingen, gitaar spelen en lezen. • *Sientje Schutte (13), Zwarteweg 14, Zwollerkerspel (Ov.),* wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar. Hobby's: foto's van filmsterren, lucifersmerken, lezen, zwemmen en muziek. • *Benny Calis (16), Ambachtstraat 8, Laren (N.-H.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: film, fotografie, lichte muziek (klarinet, mondorgel). • *Johnny Erkelens (12), Amstelveenseweg 1114 I, Amsterdam-2,* wil Willem-II-sigarebandjes ruilen. • *Elly Fransen (13), Gerbrandbakkerstraat 54b, Groningen, Corrie Schlüter (14), Gerbrandbakkerstraat 52a, Groningen,* en *Sientje Boer (15), Gerbrandbakkerstraat 55b, Groningen,* willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Lutty Delemme, Gentsesteenweg 327, Aalst (O.-Vl.), België,* wil in de talen Frans of Engels corresponderen met een r.k. meisje van vijftien jaar, niet uit België. Hobby's: lezen, film, muziek en zwemmen. • *Greet van Schagen (13), Bilderdijkkade 61 III, Amsterdam-West,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst uit Noord-Holland. • Wie wil er dubbele Willem-II-sigarebandjes ruilen met *C. Spiekerman, H. Smitstraat 60, Hilversum?* • *Fennie Prins (12), Oude Dordsedijk 76, Klazinaveen (Dr.),* wil corresponderen met een herv. of geref. meisje van haar leeftijd, liefst niet uit Drente. Hobby: foto's van filmsterren en zangers. • *Marietje (16)* en *Tonnie (15) Spijker, R 333, Slagharen (Ov.),* willen corresponderen met een jongen of meisje van hun leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en moderne muziek. • *Geesje Drost (10), Smeengestraat 15, Koekange (Dr.),* wil corresponderen met een meisje tussen negen en elf jaar, liefst uit Friesland, Groningen of Overijsel. • *Bertha de Roo (10), Smeengeweg 8a, Koekange (Dr.),* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst uit Groningen of Gelderland. Hobby's: suikerzakjes, foto's van filmsterren, schaatsen en zwemmen. • *Annie de Roo (13), Smeengeweg 8a, Koekange (Dr.),* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd uit Gelderland of Utrecht, aan het IJselmeer. Hobby's: foto's van filmsterren en muziek. • *Wim van Pol, Stationsweg 15, Montfort (L.),* heeft honderdvijftien dubbele postzegels, die hij wil ruilen. • *Francine Snoep (14), Sint Jacobstraat 50, Goes (Zld.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en zangers, suikerzakjes. • *Kitty van Beek (15), Boudewijn van Roonstraat 23, Arnhem,* wil corresponderen met een jongen tussen zestien en achttien jaar. • *Joke Hofstra (19), Plasse 80, Langezwaag (Fr.),* wil corresponderen met een jongen en meisje van haar leeftijd. Hobby's: lezen, tuinieren en tekenen. • *Henny Janssen (15), Kruiskensweg 38, Asten (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby: postzegels. • *Annie Tijssen (18), Achthaven 40, IJsselstein,* en *Annie Maas (16), Lingestraat 20, Utrecht,* willen corresponderen met twee r.k. jongens van hun leeftijd. • *Tineke Keeman (16), 67 Grafton Road, Auckland, New Zealand,* wil corresponderen met een jongen van zeventien jaar. Hobby's: waterskiën, zeilen, zwemmen, lezen en fotografie. • *Sjaak Fesselaan (10), Stroet B 101, Sint-Maarten,* zoekt een correspondentievriend van

zijn leeftijd. Hobby's: voetbal, schaatsen, vissen, sigarebandjes, lucifersmerken, oude munten. • *H. Bosch (13), Oldenzaalsvoetpad 26, Ootmarsum,* wil corresponderen met een jongen van ongeveer zijn leeftijd uit Suriname. Hobby's: wielrennen, zwemmen, voetbal, foto's van filmsterren en postzegels. • *Harry Abels (12), Langevelderlaan 1/31, Noordwijkerhout,* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van zijn leeftijd uit Engeland. Hobby's: postzegels, gegevens van vliegtuigen. • *Grietje Hof (14), Molenstraat 10, Borger (Dr.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of iets ouder uit Nederland of Duitsland. Hobby's: suikerzakjes, foto's van filmsterren, postzegels van de gehele wereld. Ook geeft zij voor vijf buitenlandse postzegels een foto van een filmster terug. • *Maria van der Geer, Kerkweg 14, Cothen,* en *Ineke van der Meij, Zandweg 174, Wijk-bij-Duurstede,* willen corresponderen met twee jongens van zestien of zeventien jaar. • *Maria Kruese (13), Bonte Brugstraat 5, Ulft (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van veertien of vijftien jaar. • *Dineke Schmidt (13), v. d. Hoopstraat 15, Groningen,* en *Marian Siegers (13), Ceramstraat 28a, Groningen,* willen corresponderen met twee jongens van veertien of vijftien jaar. • *Gerda Janssen (11), Laaresstraat 42, Enschede,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst uit Zuid-Holland of Noord-Brabant. Hobby's: twisten, lezen, toneelspelen. • *Marianne Schültn (15), Diezestraat 11, Amersfoort,* wil corresponderen met een jongen van zestien jaar. Hobby's: jazz en moderne danskunst. • *Janny Bollaart (14), Bernhardstraat 56, Strijen (Z.-H.),* wil corresponderen met jongens en meisjes van vijftien of zestien jaar. Hobby's: film en foto's van filmsterren.

MUG en MIK

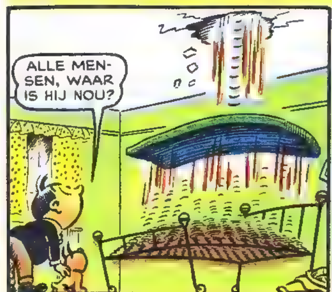

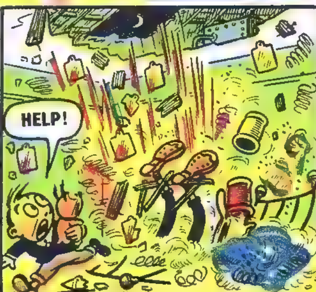

Vragen staat vrij

Fiorenzo Magni

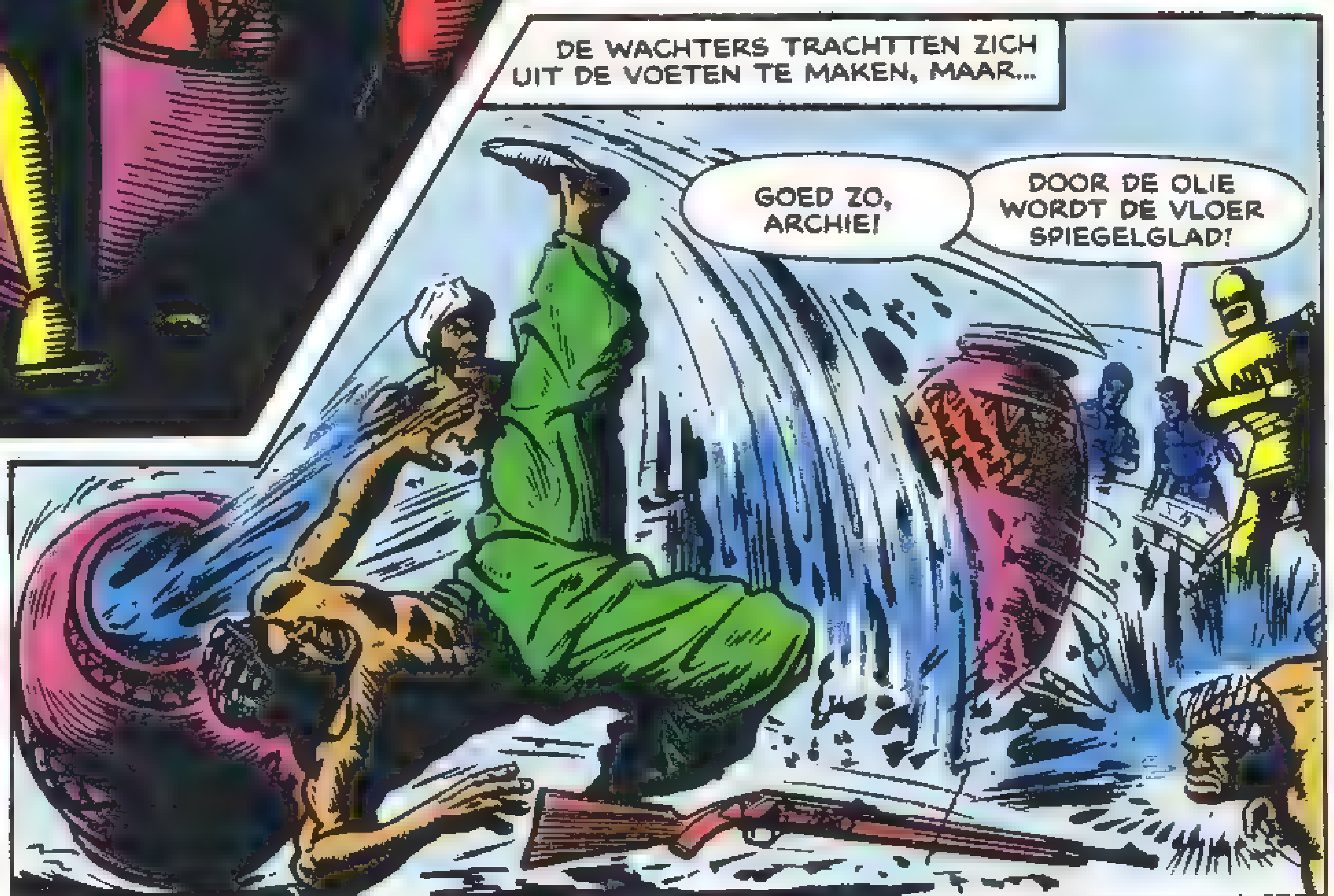
Naar aanleiding van een brief, die we dezer dagen van een van onze lezers ontvingen, volgen hier enkele gegevens over de bekende Italiaanse wielrenner Fiorenzo Magni. Hij werd op 7 december 1920 in Vaiano geboren. Als wielrenner heeft hij vele grote successen geboekt: hij was onder andere driemaal winnaar van de ronde van Italië, tweemaal winnaar van de wegwedstrijd Rome-Napels-Rome, driemaal winnaar van de ronde van Vlaanderen en driemaal wegkampioen van Italië. Tweemaal heeft hij meegedaan aan de Tour de France en beide keren wist hij een aantal etappezeges op zijn naam te brengen. Gewonnen heeft hij de Tour nooit, wel is hij er (in 1950) heel dichtbij geweest. Hij bezat toen de gele trui, maar op een gegeven ogenblik trok de hele Italiaanse ploeg zich uit protest terug uit de Tour. Er bleef Magni toen niets anders over dan ook maar naar huis te gaan. Kübler werd dat jaar winnaar. Magni is zijn wielerloopbaan in 1935 begonnen; hij stopte ermee in 1957. Tegenwoordig heeft hij een garagebedrijf in Monza.

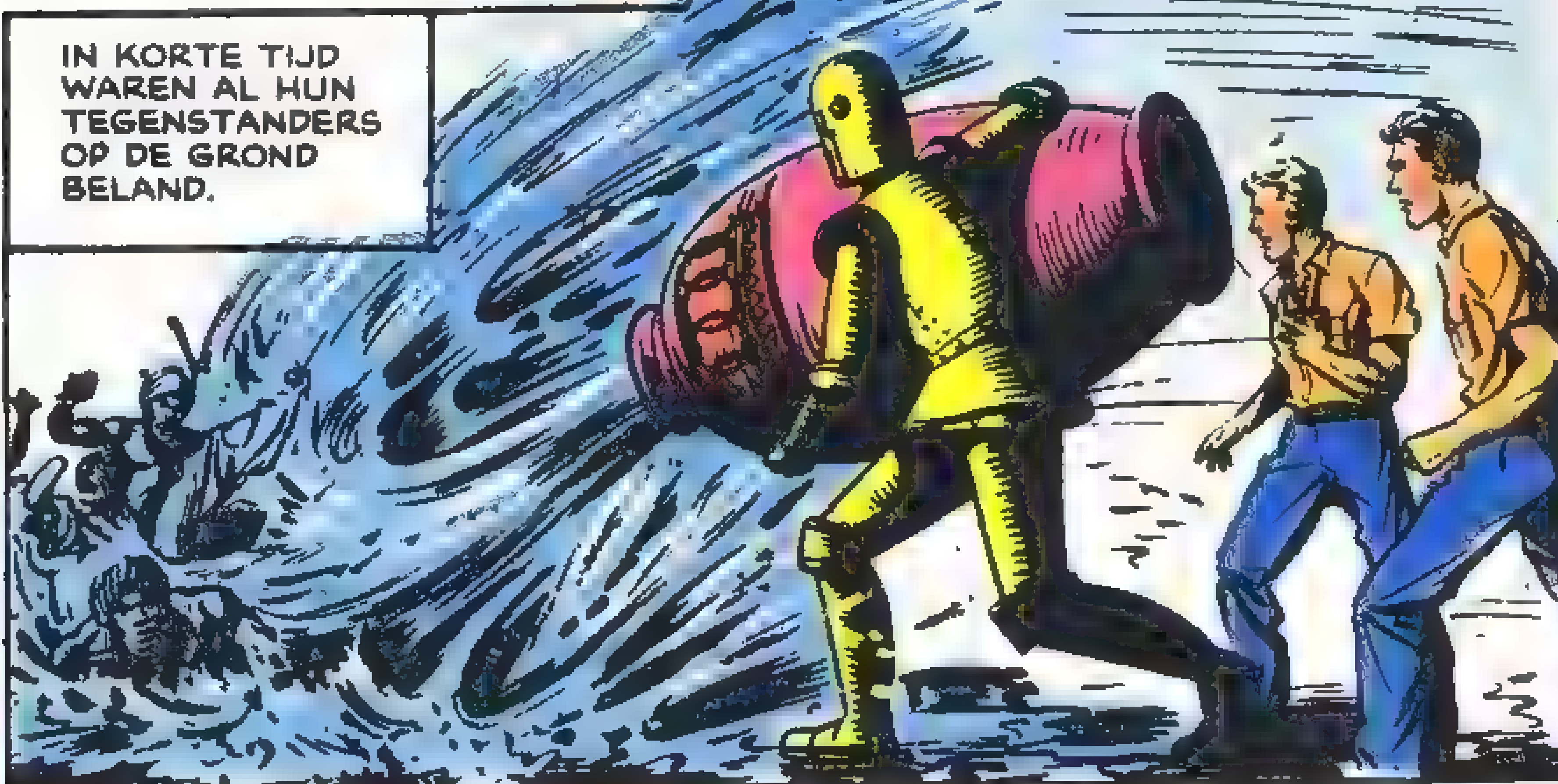
De man van staal

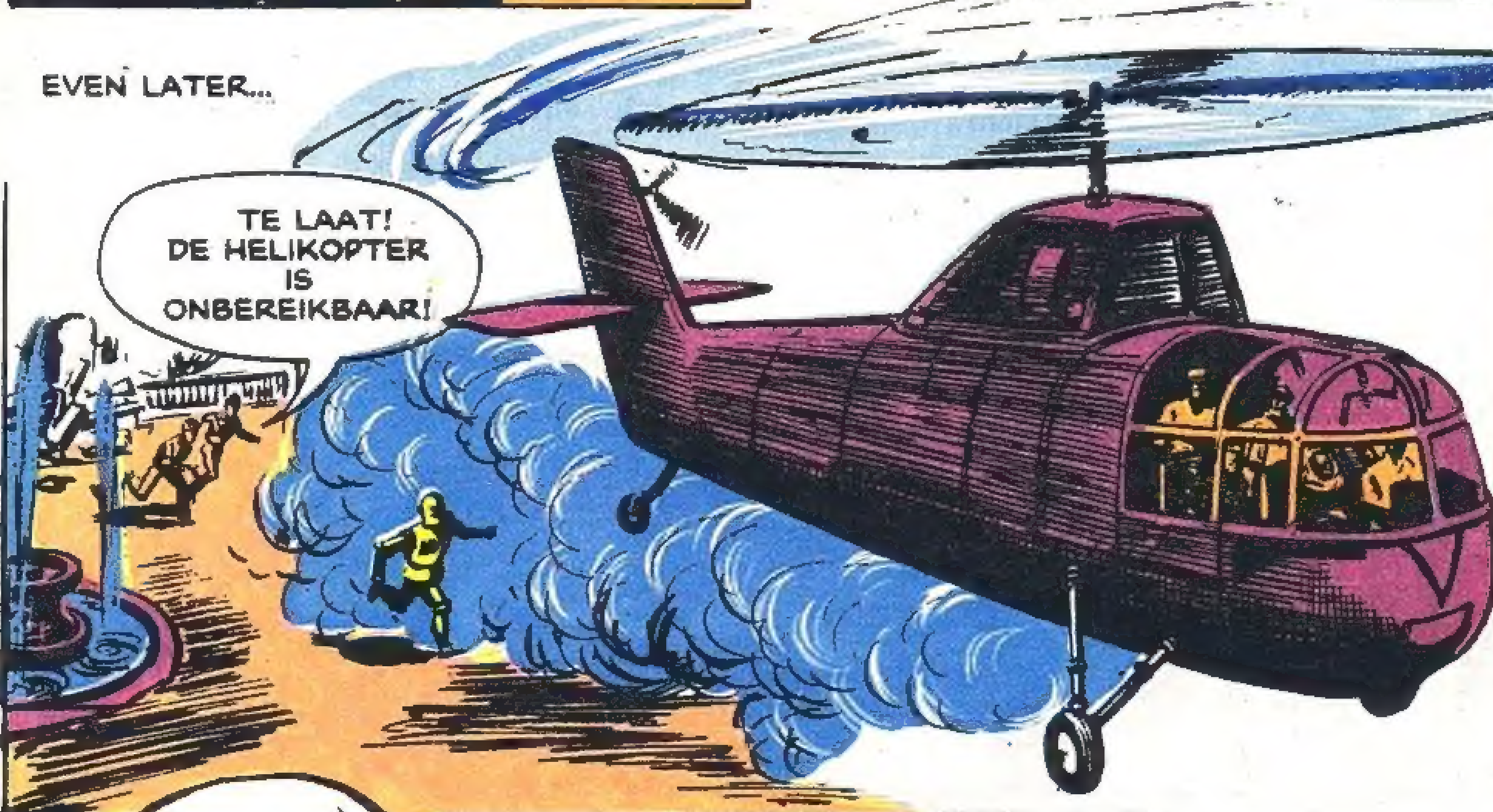

INTUSSEN WAS BILL INGESTAPT.
VLUG! DE HELIKOPTER KAN ELK OGENBLIK VERTREKKEN!

OP TEDS BEVEL STORMDE ARCHIE NAAR VOREN.
VLUG, ARCHIE, MAAK EEN UITWEG!

ALS EEN BULLDOZER GING ARCHIE TE WERK.
WE HALEN HET NIET, TED!

EVEN LATER...
TE LAAT! DE HELIKOPTER IS ONBEREIKBAAR!

GRIMMIG LACHEND ZEI DE ARABIER:
ZE WETEN WAAR WIJ HEEN GAAN, DUS ZE ZULLEN ONS WEL ACHTERNAKOMEN!

MAAR DAT IS GEEN REDEN OM HOOP TE KOESTEREN, DRAYTON! DE SCHORPIOEN IS MACHTIGER DAN JOUW VRIENDEN!

DE VRIENDEN GINGEN VIA HET GAT ONDER DE MUUR TERUG NAAR HUN JEEP.
KOM MEE, WE MOETEN NAAR TAWEG! WE ZULLEN ERGENS EEN BOOT HUREN!
KUNNEN WE BILL REDDEN?

EN EVEN LATER...
VOORZICHTIG, ARCHIE! WE MOETEN HEELHUIDS IN TAWEG AANKOMEN!

IN DE HAVEN KOCHTEN ZE EEN KLEIN SCHEEPJE.
MOGE UW REIS VOORSPOEDIG ZIJN!
DANK U! EEN BEETJE VOORSPOED HEBBEN WE WEL NODIG!

KORT DAARNA VOEREN ZE WEG.
ALS JE DE ZEILEN GEHESEN HEBT, KUN JE HET ROER OVERNEMEN, ARCHIE!

DE OUDE ARABIER LACHTE SLUW.
VER ZULLEN ZE NIET KOMEN! MIJN MEESTER DE SCHORPIOEN ZAL SPOEDIG MET HEN AFREKENEN!

Wie puzzelt er mee?

Verborgen kleuren

In elk van de vier onderstaande zinnen is de naam van een kleur verborgen.

1. Er is veel belangstelling voor anjers de laatste jaren.
2. Montenegro en Servië waren voor de eerste wereldoorlog zelfstandige staten.
3. De meeste mensen vinden een krab eigenlijk maar een griezelig dier.
4. Japan verbouwt lang niet genoeg rijst om de gehele bevolking te voeden.

Optelsom

LEEST + NAP = PEENSTAL

Om deze som op te lossen moet je beginnen met van de eerste twee woorden nieuwe woorden te maken door de letters op een andere plaats te zetten, net zolang tot je twee andere goede woorden gevonden hebt. Samen vormen ze een groter woord, dat weer uit dezelfde letters als het derde woord bestaat.

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Tovervierkant

van H. Kok in Zaandam:

N E S T
E C H O
S H A G
T O G O

Kruiswoordpuzzel

van Jan de Olde in Wierden:

```
  S J O R S
S O E P   T
O M     D E
M S     E R
M   D I E
A R E N D
```

Visitekaartjes

van Bert van Bommel in Monster:

1. SCHOOLMEESTER
2. ELEKTRICIEN
3. METSELAAR

Kruis-woord-puzzel

Horizontaal:

1 Wagen op één wiel
9 Boom
10 Keukengerei
12 Bergruimte
15 Rund
16 Vaartuig
17 Deel van het gezicht
19 Buitenkansje
20 Reeds
21 Vorm van leren
23 Familielid
24 Overdekte ingang
25 Persoonlijk voornaamwoord
27 Adreskaartje
28 Meester in de rechten
29 Indien
30 Zonder moed
31 Steen
32 Klaar
35 Voorzetsel
36 Streep
38 Branie
40 Sportartikel

Verticaal:

2 Muzieknoot
3 Voorzetsel
4 Persoonlijk voornaamwoord
5 Jongensnaam
6 Gasvormige stof
7 Voegwoord
8 Zaal waar mensen slapen
11 Fabriek waar men ijs maakt
13 Vis
14 Sportartikel
15 Familielid
17 Bergketen in Rusland
18 Leed
21 Plezier
22 Moment
26 Sprookjesfiguur
28 Voorzetsel
33 Bezittelijk voornaamwoord
34 Rag
36 Frans lidwoord
37 Naam onbekend
38 Lectori salutem
39 Muzieknoot

Visitekaartje

ingezonden door Lourens de Jong in Leeuwarden.

R. Gezoed, Grave

Welk beroep heeft deze heer?

Ziekenlijstje

Arie Wijngaard (7), Buitenkliniek ‚Oud Bussum", Flevolaan 69, Huizen (N.-H.) spaart kaarten van filmsterren en vliegtuigen.

Godie Hanssen (11), Sanatorium Sint-Jozefheil, Julianapaviljoen, Zaal 1, Bakel, zou graag post, foto's van filmsterren of babyfoto's ontvangen.

Marja Romijn (8), Rotterdams Zeehospitium, Zaal 10, Katwijk aan Zee, spaart suikerzakjes en foto's van Anneke Grönloh, B.B., Conny Froboess en Elvis.

Corrie de Keyzer (14), Dollardstraat 14, Amersfoort, heeft maar één hobby: de natuur. Ze spaart platen en kaarten van dieren en planten.

Bea Schluter (12), Rotterdams Zeehospitium, M.Z. 10, Katwijk aan Zee, zou graag wat post ontvangen. Ze spaart suikerzakjes, lucifersmerken, speldjes en foto's van Anneke Grönloh.

Martien Kleijn (12), Nelly Kleijn (14), Sjaak Kleijn (16), Bets Kleijn (22) en Cor Kleijn (25), liggen allen in het Sanatorium Berg en Bosch in Bilthoven. Ze zouden graag post ontvangen of materiaal voor handenarbeid. Ze verzamelen sigarebandjes en foto's van filmsterren.

Dagboek

van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

29 NOVEMBER 1937 REED PRINS BERNHARD IN DE OMGEVING VAN AMSTERDAM MET EEN SNELHEID VAN HONDERDZESTIG KILOMETER IN OP EEN VRACHTAUTO. DE WAGEN VAN DE PRINS WERD TOTAAL VERNIELD, HIJZELF WERD ZWAAR GEWOND. IN HET BOEK OVER DE PRINS, DAT VERLEDEN JAAR IS UITGEKOMEN, KRIJGT DE CHAUFFEUR VAN DE VRACHTAUTO DE SCHULD VAN HET ONGELUK. ER STAAT IN DAT DE MAN DRONKEN WAS, DAT HIJ DAARDOOR NIET IN STAAT WAS EEN AUTO TE BESTUREN EN DAT HIJ, VAN LINKS KOMEND, DE PRINS GEEN VOORRANG VERLEEND HAD. DE CHAUFFEUR, DE HEER D. ZWEERES, WAS ECHTER NIET DRONKEN EN HIJ HAD WEL DEGELIJK UITGEKEKEN VOOR HIJ MET ZIJN WAGEN LANGZAAM DE WEG OVERSTAK. DE HEER EN MEVROUW ZWEERES ZIJN INTUSSEN OP PALEIS SOESTDIJK DOOR DE PRINS ONTVANGEN EN HEBBEN GEZELLIG MET HEM GEPRAAT. IN HET BOEK ZULLEN WIJZIGINGEN AANGEBRACHT WORDEN.

30 NOVEMBER 1963 VIERT DE BEKENDE ENGELSE STAATSMAN WINSTON CHURCHILL ZIJN NEGENENTACHTIGSTE VERJAARDAG. CHURCHILL WERD OP 10 MEI 1940 PREMIER VAN ENGELAND. ONDER ZIJN KRACHTIGE LEIDING HEEFT DIT LAND STEEDS STAND WETEN TE HOUDEN TEGEN DE AANVALLEN VAN DUITSLAND. CHURCHILL HEEFT EEN GROOT AANDEEL GEHAD IN DE BEVRIJDING VAN EUROPA. IN EEN AANTAL BOEKEN HEEFT HIJ DE TWEEDE WERELDOORLOG BESCHREVEN.

30 NOVEMBER 1813 LANDDE PRINS WILLEM VAN ORANJE IN SCHEVENINGEN. OP 21 NOVEMBER WAS HIJ UITGENODIGD TERUG TE KEREN UIT ENGELAND, WAARHEEN HIJ TIJDENS DE FRANSE BEZETTING WAS UITGEWEKEN, EN HET BESTUUR VAN HET LAND OP ZICH TE NEMEN. OP 22 DECEMBER NAM HIJ DE TITEL AAN VAN SOEVEREIN VORST. OP 16 MAART 1815 DE TITEL KONING DER NEDERLANDEN.

30 NOVEMBER 1957 STIERF DE ITALIAANSE ZANGER BENJAMINO GIGLI. HIJ WAS DE BEROEMDSTE TENOR VAN ZIJN TIJD.

1 DECEMBER 1960 BRACHT RUSLAND EEN RUIMTESCHIP BEMAND MET TWEE HONDEN IN EEN BAAN OM DE AARDE. HET KWAM ECHTER NIET IN DE GOEDE BAAN TERECHT, WAARDOOR HET IN DE DAMPKRING TERUGKEERDE EN VERBRANDDE. VERSCHEIDENE VERENIGINGEN VOOR DIERENBESCHERMING HEBBEN TEGEN DEZE RUIMTEPROEF GEPROTESTEERD.

1 DECEMBER 1950 WERDEN MET DE NEDERLANDSE REDDINGSBOOT **NEELTJE JACOBA** TIJDENS EEN ZWARE STORM DERTIG OPVARENDEN VAN HET GRIEKSE SCHIP **METAMORFOSIS** GERED. HET SCHIP WILDE PROBEREN DE HAVEN VAN IJMUIDEN BINNEN TE LOPEN. DE EERSTE POGING MISLUKTE. BIJ DE TWEEDE POGING RAAKTE DE GRIEK OP HONDERDVIJFTIG METER AFSTAND VAN DE NOORDERPIER AAN DE GROND, WAARNA DE HUIZEHOGE GOLVEN HET SCHIP IN TWEEËN BRAKEN. KORT NA DE REDDINGSACTIE VAN DE **NEELTJE JACOBA** ZONK DE **METAMORFOSIS**.

3 DECEMBER 1919 OVERLEED DE BEROEMDE FRANSE SCHILDER, TEKENAAR EN BEELDHOUWER PIERRE AUGUSTE RENOIR. ZIJN WERK IS VOL LEVENSBLIJHEID EN GESCHILDERD IN WARME, RIJKE KLEUREN. TOEN HIJ IN 1912 VERLAMD RAAKTE, BOND MEN DE PENSELEN AAN ZIJN POLSEN, ZODAT HIJ TOCH KON SCHILDEREN. HIJ HEEFT ONGEVEER ZESDUIZEND SCHILDERIJEN GEMAAKT.

2 DECEMBER 1804 KROONDE NAPOLEON BONAPARTE ZICHZELF EN ZIJN VROUW JOSÉPHINE DE BEAUHARNAIS TOT KEIZER EN KEIZERIN VAN FRANKRIJK. DIT GEBEURDE IN AANWEZIGHEID VAN PAUS PIUS VII. DE GROOTSE PLECHTIGHEID VOND PLAATS IN DE NOTRE-DAME TE PARIJS.

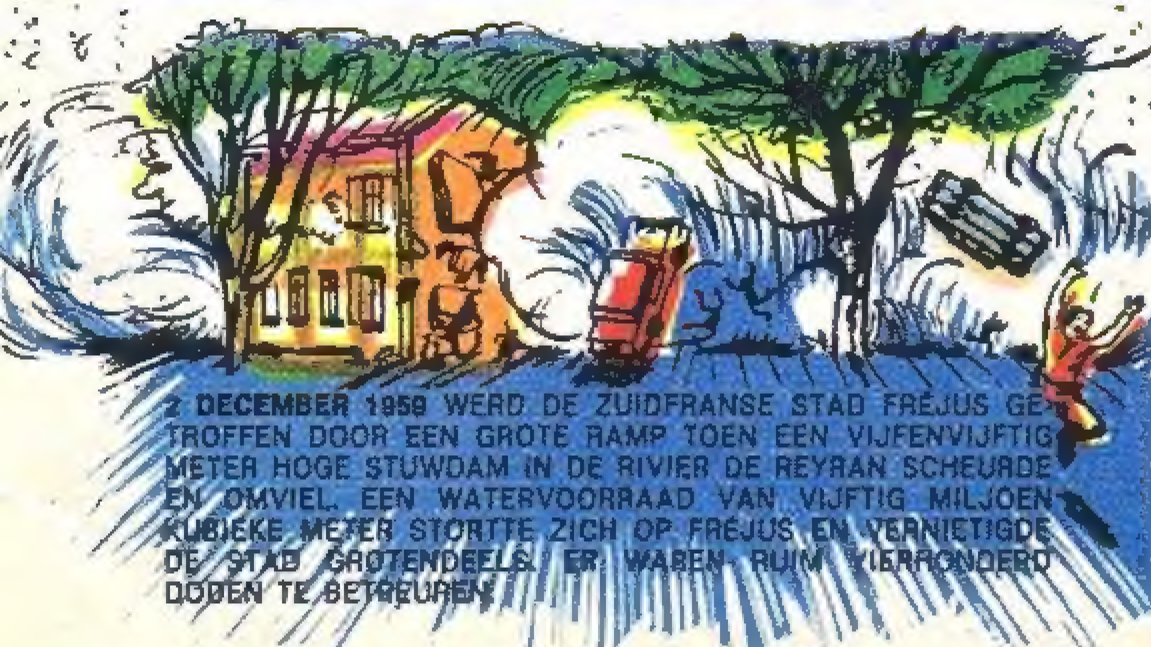
2 DECEMBER 1805 BOEKTE NAPOLEON EEN SCHITTERENDE OVERWINNING TOEN HIJ BIJ AUSTERLITZ DE LEGERS VERSLOEG VAN DE RUSSISCHE KEIZER ALEXANDER I EN DE OOSTENRIJKSE KEIZER FRANS I. DEZE VELDSLAG STAAT BEKEND ALS DE DRIEKEIZERSSLAG.

4 DECEMBER 1938 WERD EEN COELACANT GEVANGEN, EEN ZELDZAME VIS, WAARVAN MEN DACHT DAT HIJ AL VIJFTIG MILJOEN JAAR WAS UITGESTORVEN. OP 24 DECEMBER 1952 WERD EEN TWEEDE EXEMPLAAR GEVANGEN, IN SEPTEMBER 1953 EEN DERDE EN DAARNA ZIJN NOG MEER VAN DEZE OERVISSEN AAN DE OPPERVLAKTE GEBRACHT.

4 DECEMBER 1642 IS DE STERFDATUM VAN DE GROTE FRANSE STAATSMAN KARDINAAL DE RICHELIEU. HIJ WAS GERUIME TIJD DE POLITIEKE LEIDER VAN FRANKRIJK. HIJ REGEERDE MET HARDE HAND EN HAD WEINIG VRIENDEN.

5 DECEMBER 1791 STIERF HET MUZIKALE GENIE WOLFGANG AMADEUS MOZART. HIJ WAS OP 27 JANUARI 1756 GEBOREN EN ONTWIKKELDE ZICH SNEL TOT EEN MUZIKAAL WONDERKIND. OP ZIJN VIJFDE JAAR BEGON HIJ AL TE COMPONEREN. ZIJN VADER MAAKTE MET HEM EN ZIJN VIER JAAR OUDERE ZUSJE MARIA IN 1763 EEN GROTE TOURNEE DOOR EUROPA, WAARBIJ DE JONGE WOLFGANG VEEL SUCCES OOGSTTE. MOZART HEEFT BIJNA VOOR ELK MUZIKAAL GEBIED MUZIEK GESCHREVEN. VAN DE OPERA'S DIE HIJ HEEFT GECOMPONEERD ZIJN VOORAL BEKEND „LE NOZZE DI FIGARO", „COSI FAN TUTTE", „DIE ZAUBERFLÖTE" EN „DON GIOVANNI".

2 DECEMBER 1959 WERD DE ZUIDFRANSE STAD FRÉJUS GETROFFEN DOOR EEN GROTE RAMP TOEN EEN VIJFENVIJFTIG METER HOGE STUWDAM IN DE RIVIER DE REYRAN SCHEURDE EN OMVIEL. EEN WATERVOORRAAD VAN VIJFTIG MILJOEN KUBIEKE METER STORTTE ZICH OP FREJUS EN VERNIETIGDE DE STAD GROTENDEELS. ER WAREN RUIM VIERHONDERD DODEN TE BETREUREN.

5 DECEMBER 1963 VIERT NEDERLAND AAN DE VOORAVOND VAN DE FEESTDAG VAN SINT NICOLAAS PAKJESAVOND. RIJK EN ARM, JONG EN OUD WACHTEN DAN IN SPANNING OP DE SINT EN ZIJN KNECHT EN DE GESCHENKEN DIE ZIJ MEEBRENGEN. IN LANDEN WAAR SINT NICOLAAS NIET BEKEND IS, WORDT HET UITDELEN VAN GESCHENKEN VAAK AAN DE KERSTMAN OVERGELATEN.

BULTERS.

SJORS EN SJIMMIE

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.